

Thổ Hào, Chúng Ta Làm Bằng Hữu Có Được Hay Không?

Contents

Thổ Hào, Chúng Ta Làm Bằng Hữu Có Được Hay Không?	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	56
25. Chương 25	61

Thổ Hào, Chúng Ta Làm Bằng Hữu Có Được Hay Không?

Giới thiệu

Editor: miu_s2_booVCP: Nông thôn công x Tinh anh thụ, thỏa mãn với hứng thú quái ác của bản thân _(: ”)_Nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-hao-chung-ta-lam-bang-huu-co-duoc-hay-khong>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đô... đô... này?” Nghe được thanh âm của đối phương, Lý Chí bàn tay đang cầm điện thoại không khỏi vì xấu hổ mà xiết thật chặt, “A, An ca sao? Trước kia anh đề nghị để tôi tới công ty, giờ còn có tính không?”

Nói tới Lý Chí người ngày, thời điểm công tác rất thật thà nghiêm túc và cần cù, đối đãi với đồng sự cũng ôn hòa hào sảng, duy chỉ có một chút vấn đề — lòng tự trọng quá mạnh mẽ. Hiện tại trong xã hội, người ‘trời nổi’ từ sơn thôn ra thành phố lớn như Lý Chí không hề ít. Chính là hấn cố tình phá lệ miễn cảm, cho dù không thu tiền thưởng không lấy lòng cấp trên, có đôi khi còn trái lại khiến cấp trên phải cẩn thận ăn nói với hấn, miễn để cho không cẩn thận làm bị thương lòng tự trọng của gia hỏa này.

— cho nên, làm thủ trưởng của hấn cũng không dễ dàng a.....

Cố tình con gái của ông chủ công ty bọn họ đã nhìn thấy nhiều chàng trai bốc đồng tại thành phố, cảm thấy mới mẻ, cư nhiên liếc mắt một cái lại nhắm trúng Lý Chí. Không nói tới Lý Chí hoàn toàn không có phản ứng gì với ám chỉ khiêu khích của vị đại tiểu thư này, đại tiểu thư này lại tự bổ não (tưởng tượng) rằng tiểu gia hỏa là do xuất thân từ trong núi, đối với tiểu thư nhà giàu yêu nhưng lại không dám yêu, vì thế bay tới trước mặt cha của cô nàng để xin ban hôn. Ông chủ bị con gái ôn ngôn nhuần ngữ (ngôn tử ôn nhu, giọng nói mềm mại) một trận, bị tẩy não thành Lý Chí cùng con gái của mình tình đầu ý hợp, cùng ngày đem Lý Chí triệu tới văn phòng của ông để thương lượng hôn sự.

Lý Chí bị ‘bắt mang tới’ một đôi mắt cá chết, mặt không chút thay đổi nhìn ông chủ của mình.

Ông chủ việc vui trong đầu, hoàn toàn quên mất lòng tự trọng của Lý Chí, liên tiếp cần nhần, “Việc mua phòng không cần cậu lo lắng, tôi trước cho hai đứa một căn ở khu trung tâm, chờ cậu có tiền trả lại... Sinh lễ mang tới tượng trưng một chút là được, chủ yếu là con gái tôi thích cậu. Tôi xem tiểu tử cậu cũng không sai, thực kiên định. Chờ tới khi hai đứa kết hôn thì đi kí hộ khẩu địa bàn...”

Cho nên Lý Chí đồng học vì có lòng tự trọng quá mạnh mẽ, hấn rất có cốt khí xin từ chức.

Trong nhất thời bị kích thích đi từ chức, sau một tuần, tất cả những lý lịch sơ lược gửi đi đều như đá chìm sâu dưới đáy biển, Lý Chí mới rốt cuộc chống đỡ không được. Thời điểm lúc trước, khi thảo luận làm ăn, có một tổng giám đốc nhân sự của công ty có chút danh tiếng ý đồ muốn mời hấn qua làm việc, hơn nữa còn để lại danh thiếp. Tới loại thời điểm này rồi, Lý Chí không thể không buông lòng tự trọng của bản thân xuống để gọi điện cho đối phương.

Tuy rằng công việc hợp tác đã sớm xong, thế nhưng ấn tượng của đối phương về Lý Chí không tồi, lúc này còn hứa hẹn cho hấn một chức vị tại bộ kỹ thuật, hơn nữa còn tự mình dẫn hấn tới công ty để báo cáo.

An Duy đánh giá người trẻ tuổi trước mặt, Lý Chí khung xương không nhỏ, cũng không có vẻ khỏe mạnh, đôi mắt xéch có vẻ phong lưu thoát nhìn một chút cũng không ảnh hưởng tới cảm giác chính khí trên khuôn mặt. Chắc, nếu như trông mắt cá chết kia không buồn bã ỉu xìu thì nhất định càng thêm anh tuấn bức người. An Duy ngược lại lại lý giải vì sao cô gái kia lại thích tiểu tử này. An Duy đối với Lý Chí ấn tượng không sai, thanh niên này công tác nghiêm túc. Gã vô tình nhìn thấy không ít người trong công ty mình đang vụng trộm lén nhìn tiểu tử này, hấn lại quay đầu đi, coi nhân viên của chính mình như không khí.

An Duy dưới đáy lòng cười khê một tiếng, đầu năm nay người trẻ tuổi ở trong thành phố không có gốc gác không có chỗ dựa lại có cốt khí như vậy... rõ ràng thực sự không có tương lai.

Bất quá gã thật sự rất vui về tặng cho Lý Chí một chức vụ, bởi vì với loại tính cách như thế này, Lý Chí tìm công việc khẳng định chẳng dễ dàng gì. Nếu để hấn lại quay trở về trong núi, ngấm lại cũng thực đáng thương.

Lý Chí nếu biết người tốt ở trước mắt đang âm thầm trong lòng yên lặng đồng tình với bản thân, khẳng định sẽ mang theo túi, quay đầu rời đi.

Vào lúc ban đêm, Lý Chí quay trở lại ngôi nhà nhỏ mà mình thuê, ăn xong mì thịt bò kho tàu của hãng Khang sư phụ, rồi gọi điện thoại cho mẹ. Thối phồng khả năng công tác của chính mình, năng lực trác tuyệt

blah blah, lão bản khá coi trọng bản thân blah blah, thẳng tới khi đem mẹ già hống tới cười như một đóa hoa. Cúp điện thoại, Lý Chí trong lòng cũng không yên, hần nghĩ, lần này nhất định phải quản chế tình cách bướng bỉnh kia của mình, không thể tiếp tục chọc tới ông chủ nữa.

Kỳ thật Lý Chí từ khi học đại học liền tới thành phố này sinh sống, gặp không ít hủ bại dâm khấu mĩ (những thứ mục nát, dâm khoản, thị hiếu, hoang phí). Có đôi khi đầu óc nóng lên, hận không thể lập tức cuốn gói trở về trong núi mà bản thân đã lớn lên, liền cứ như vậy tinh thuần sáng tỏ cùng mẹ già trải qua cả đời.

Chính là hần làm không được. Mẹ già tuổi đã không còn nhỏ, một ngày nào đó nhờ xảy ra chuyện gì, hần còn phải tích tiền để làm chuẩn bị.

Hơn nữa hần che giấu tính hướng, hần không biết nên như thế nào để mỗi ngày đều đối mặt với mẹ già luôn muốn ôm cháu.

Lý Chí đùa nghịch cái bàn của mình, nghiêm túc đặt xuống bên cạnh máy tính một chậu cây xương rồng. An Duy một mực lải nhải bên tai của hần, đợi một hồi ông chủ sẽ tới, ông chủ tính cách bình thường tốt sẽ không cùng cậu chấp nhặt, nhưng mà tính cách bướng bỉnh kia của cậu cũng nên thu liễm lại, ca thành tâm nghĩ muốn giúp cậu, cậu đừng có đem bản thân trộn lẫn vào thất bại.

Lý Chí trừng đôi mắt cá chết, nghĩ thầm, rằng tôi khi nào thì nhận anh làm ‘ca’ hả.

An Duy hướng Lý Chí giới thiệu một vài đồng sự sẽ cùng công tác với hần, đồng sự ấn tượng đối với Lý Chí đều rất tốt. An Duy khiếp sợ nhìn Lý Chí cùng mọi người huyền thuyên, nghĩ thầm, mẹ nó, hàng này quả nhiên thực đáng ghét, chẳng khác gì giai cấp kẻ thù.

An Duy còn duy trì biểu tình như nhìn thấy động vật quý hiếm, thang máy đình đông một tiếng vang lên, bên trong đi ra một người trẻ tuổi mặc tây trang giày da. Thời điểm thang máy mở ra, hần nhìn văn kiện trong tay mình, mày kiếm cau chặt lại. Nhận ra được ánh mắt của mọi người, lập tức ngẩng đầu nở ra một nụ cười ôn nhu.

Chúng nhân viên nữ hai mắt tỏa sáng, “Nghiêm tổng, sớm!”

Người được kêu là ‘Nghiêm tổng’ mang theo mỉm cười cùng mọi người chào hỏi, hai mắt dừng lại ở An Duy cùng Lý Chí bên này, bạc thần(môi mỏng) hơi hơi mím, tươi cười cũng không biến mất, “Là đồng sự mới tới?” Thanh âm trong sáng giống như dòng suối tại khe núi, khiến cho người ta không thể sinh ra nổi một tia phản cảm.

An Duy cười, đi tới bên người người kia, “Đây là nhân tài kỹ thuật mà tôi vất vả từ Ý Uyển đoạt được về, gọi là Lý Chí. Tiểu Lý trời sinh hé ra khuôn mặt Poker ha ha... Tiểu Lý, gọi Nghiêm tổng.”

‘Nghiêm tổng’ hướng Lý Chí vươn tay: “Nghiêm Mộ Thanh.”

Lý Chí tay đặt ở trên đường may của quần, chần chờ một chút, vẫn là nâng tay lên cầm lấy bàn tay ở trước mặt.

Trong đôi mắt cá chết không nhìn ra cảm xúc gì, nháy mắt lại hiện lên thứ gì đó, không ai bắt giữ được.

Nghiêm Mộ Thanh.

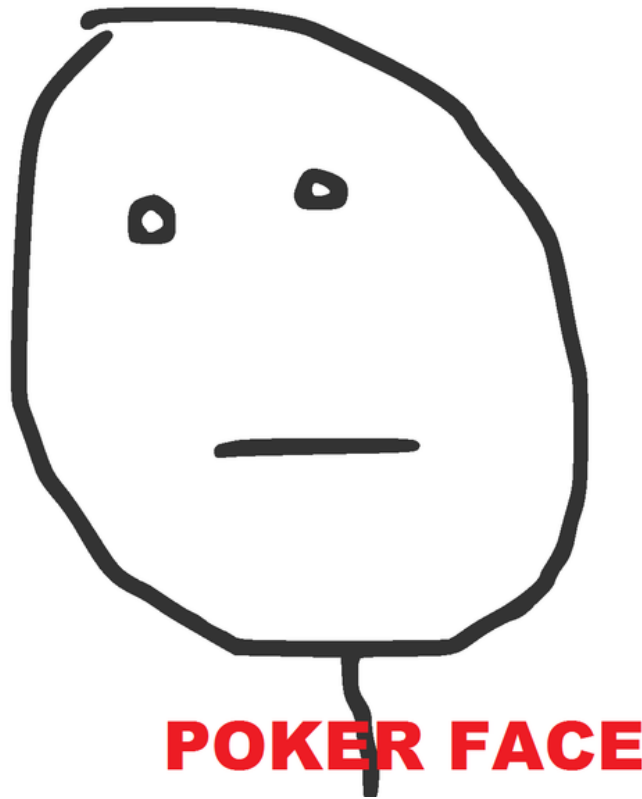
Lão tử nhớ rõ cậu.

~ ~ ~ ~

~(*) Mì Khang sư phụ:

(*) Mặt Poker: hay còn gọi là mặt vô cảm xúc ==

2. Chương 2

===== tôi là phân cách tuyến nhớ lại =====

Thời điểm Lý Chí học đại học, lòng tự trọng tuy rằng rất mãnh liệt, bắt quá đều bị hấn thật cẩn thận chôn sâu trong nội tâm. Hấn là sinh viên duy nhất trong thôn, cha mẹ rông rã sắp xếp 10 bàn tiệc rượu, đem nam nữ già trẻ tất cả trong làng đều mời tới đây. Tất cả mọi người đều cảm thấy hấn là kiêu ngạo của thôn, từ khi đó Lý Chí liền thề, mặc kệ khó khăn như thế nào đi nữa, cũng không muốn để cho cha mẹ thất vọng.

Chi tiêu cuộc sống thành phố không thể nào so sánh với trong thôn nhỏ, chỉ là đồ dùng mua hằng ngày trong nhà đã tốn hơn vài lần. Lý Chí một bên đọc sách, một bên làm thêm, còn gây sức ép nhàn rỗi theo đuổi được một người bạn gái. Tuy rằng mời bạn gái đi ăn cũng có thể ăn mất hơn nửa tháng tiền lương của hấn, nhưng mà Lý Chí trong lòng vẫn là luôn rất tự hào. Hấn nghĩ, sau khi tốt nghiệp ở tại vùng ngoại thành thành phố mua một căn phòng ở, chờ bạn gái của mình là Lâm Lệ Lệ đều có công tác ổn định rồi liền đưa cha mẹ tới nơi này dưỡng lão.

Gặp gỡ Nghiêm Mộ Thanh là một điều ngoài ý muốn.

Lý Chí làm công ở một tiệm cơm tây bên ngoài trường học, liên tiếp mấy ngày làm công học tập không gián đoạn khiến cho Lý Chí có chút cạn kiệt, bởi vì đầu choáng váng, cước bộ lão đảo, đá vào một góc bàn của nhà ăn, cái bàn lật ngược 45 độ lại, đồ ăn tinh mỹ trơn bóng bị rơi xuống dưới nát thành một mảnh.

Xong rồi, Lý Chí nhìn những mảnh nhỏ trước mắt, trong đầu trống rỗng.

Ông chủ tiệm ăn cũng mặc kệ vị sinh viên này mơ màng hay không mơ màng, hé ra khuôn mặt xanh mét, bắt Lý Chí phải bồi thường.

Lý Chí làm sao bồi thường được một bàn đồ ăn bốn món sa hoa, Lý Chí cảm thấy được cho dù có đem bán bản thân cũng không đền bù nổi.

Ngay tại thời điểm Lý Chí nắm chặt quần áo của chính mình, cúi đầu thừa nhận tức giận của ông chủ tiệm ăn, một thanh âm trong trẻo của thiếu niên vang lên: “Ông chủ, chỗ này bao nhiêu, để tôi trả hộ cho cậu ta đi.”

Ông chủ tiệm ăn vẻ mặt hồ nghi nhìn Lý Chí keo kiệt, lại đánh giá đánh giá Nghiêm Mộ Thanh một thân hàng hiệu, hoài nghi mở miệng hỏi: “Cậu bằng cái gì mà giúp cậu ta trả tiền a, cậu có biết chỗ này là bao nhiêu tiền không?”

Nghiêm Mộ Thanh lấy ra ví tiền, đem những tờ giấy đỏ bên trong tất cả đều nhét vào trong tay của ông chủ, nói: “Cậu ta là bạn học của tôi, trên người tôi chỉ có từng đó tiền mặt, ông xem có đủ hay không.”

Ông chủ tiệm ăn đếm đếm tiền trên tay, bĩu môi, thả bọn họ đi.

Trên đường quay trở về trường học, Lý Chí cúi đầu nghẹn cả nửa ngày, nghẹn ra một câu: “Cảm ơn.”

Nghiêm Mộ Thanh quay đầu lại, vẻ mặt ôn hòa tươi cười nói: “Không cần phải cảm ơn gì cả, đều là bạn học mà.”

Lý Chí có điểm kinh ngạc, tên của Nghiêm Mộ Thanh hắn đã từng nghe qua, là một kẻ có tiền nổi tiếng trong trường, phú nhị đại (*con nhà giàu có*), còn không hề khoe khoang. Thời điểm đi học luôn đứng thứ hai, bên người chật ních muội tử (*em gái, con gái*). Lý Chí kinh ngạc chính là bởi vì một kẻ có tiền như vậy, cứ nhiên lại nhớ rõ chính mình.

Lý Chí gò má hơi hơi đỏ, ngượng ngùng nói: “Tôi sẽ trả lại cho cậu.”

“Mộ Thanh ~”

Xa xa có một giọng nữ dễ nghe kêu tên của Nghiêm Mộ Thanh, Nghiêm Mộ Thanh vẫn đối với Lý Chí cười nói: “Đều là bạn học, không cần khách khí như vậy.” Liền khua khua tay, hướng tới phía nguồn âm thanh kia rồi rời đi.

Lý Chí: “...”

Hắn vừa rồi liếc nhìn tới mấy tờ giấy đỏ mà Nghiêm Mộ Thanh lấy ra, ít nhất cũng phải một ngàn đi...

Đối với Lý Chí mà nói, một ngàn là một số tiền không hề nhỏ.

Không cần khách khí như vậy...

Không cần khách khí như vậy...

Không cần khách khí như vậy...

Lý Chí hít một hơi thật sâu: “F*ck, thổ hào (*người giàu có*) a!”

3. Chương 3

Lúc đó Lý Chí còn không giống hiện tại, trở thành giai cấp thù địch. Hắn thấy Nghiêm Mộ Thanh là người vừa có tiền lại vừa dễ gần, là người tốt mười phần, vì thế Lý Chí liền tự động đem Nghiêm Mộ Thanh trở thành anh em tốt nhất.

Thời điểm ăn cơm, Lý Chí sẽ giúp Nghiêm Mộ Thanh chiếm vị trí. Nghiêm Mộ Thanh bắt đầu nhìn các nữ sinh đang chờ mong, ngồi xuống bên cạnh Lý Chí, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Lý Chí không sao cả cười cười, tựa như trêu chọc Nghiêm Mộ Thanh: “Cậu nói xem có nhiều nữ sinh theo đuổi cậu như vậy, chẳng lẽ không có được một người có thể lọt vào mắt của Nghiêm thiếu gia cậu sao?”

Nghiêm Mộ Thanh ngẩn người, cúi đầu cười cười, có điểm ngượng ngùng nói: “Không gạt gì cậu, có một nữ sinh, tôi đối với cô ấy...”

Lý Chí không phải là một người bát quái(*nhiều chuyện*), đề tài nói một chút là đủ rồi, chỉ bảo rằng ngày nào đó nhất định phải dẫn tới đây để cho anh em nhìn xem.

Nghiêm Mộ Thanh cười cười: “Ừ.”

Lý Chí thật vất vả gom góp 2 tháng tiền lương để trả đầy đủ một ngàn cho Nghiêm Mộ Thanh. Nghiêm Mộ Thanh ban đầu không chịu nhận, mắt thấy Lý Chí cấp bách tới đỏ mắt, mới tiếp nhận một nghìn đồng kia.

Lý Chí nở nụ cười lộ rõ cả răng, hắn biết từ khi hắn cùng đi với Nghiêm Mộ Thanh, sau đó trong trường học vẫn có tin đồn nói rằng hắn ôm đùi của Nghiêm Mộ Thanh, nhìn trúng tiền và gia thế của y. Lý Chí nhưng thật ra không quan tâm những người khác sẽ nghĩ như thế nào, cuộc sống của hắn có ba điểm một

đường: trường phòng, phòng ngủ và làm công. Lời nói của người khcs, hấn sẽ không đem để trong lòng. Hấn không thiếu người khác tiền, hấn coi Nghiêm Mộ Thanh là anh em, liền chỉ đơn giản như vậy. Bất quá bình thường bọn họ chỉ cùng xuất hiện ở tại phòng học và căn tin. Lý Chí muốn làm thêm còn phải nhờ bạn gái, một đám cậu ấm bên người của Nghiêm Mộ Thanh cũng không muốn cùng một người trẻ tuổi tới từ nông thôn như hấn làm bằng hữu.

“Đồ nông thôn Lý Chí kia đi theo cậu mượn bao nhiêu tiền a?” Một đứa con của trùm bắt động sản mang theo khinh thường hỏi Nghiêm Mộ Thanh.

Nghiêm Mộ Thanh nhú nhú mày: “Đừng tùy tiện gọi người ta là đồ nông thôn, cậu ấy không có vay tiền, cậu ấy tới là để đưa tôi tiền.”

“Hắc, Nghiêm đại thiếu là quân tử, chúng ta người phàm tục còn không biết sao.”

Lý Chí có đôi khi ngẫm lại, cảm thấy được cuộc sống thành thị cũng không gian nan giống như mình tưởng tượng, tuy rằng làm thêm rất vất vả, chính là hấn còn có bạn gái xinh đẹp, còn kết giao bạn bè, công tử ca kẻ có tiền cũng không tài trí hơn người. Hấn thậm chí còn có thể tưởng tượng tới tương lai ấm áp của mình cùng Lâm Lị Lị và đứa nhỏ.

Thăng tới một ngày nào đó, nhìn thấy Lâm Lị Lị nhón mũi chân, đỏ mặt cười, nhẹ nhàng hôn nhẹ một cái lên trên mặt nam sinh kia.

Hé ra khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt luôn mang theo tươi cười ôn nhuận, Nghiêm Mộ Thanh.

Lý Chí mặt không chút tay đổi, tiêu sái quay đi, để cho hai người kia càng nhiều thêm không gian riêng tư.

Ngày hôm sau hấn gửi tin nhắn cho Lâm Lị Lị: “Lị Lị, gặp một mặt lần đi.”

Ngày đó Lâm Lị Lị khóc tới lê hoa đái vũ (*khóc tới thấm thiết*), thỉnh cầu Lý Chí tha thứ cho cô, cô đã thích Nghiêm Mộ Thanh thật lâu, sớm biết như vậy sẽ không chậm trễ Lý Chí.

Lý Chí không đành lòng trách cứ cô gái bản thân một lòng yêu thích, hấn hỏi: “Nghiêm Mộ Thanh có biết em là bạn gái của anh không.”

Nữ sinh khóc thút thít sụt sùi nói: “Anh ấy không biết, anh ấy tưởng em độc thân. A Chí, thực xin lỗi...”

Lý Chí đau đầu chống đỡ cái trán, nói xin lỗi cũng chẳng có ích lợi gì, bản thân mới là người bị vứt bỏ, không phải hấn mới là người nên khóc sao. A không, Lâm Lị Lị nói với Nghiêm Mộ Thanh rằng cô là người độc thân, cho nên hấn ngay cả là ‘bạn trai cũ’ cũng không phải.

Lâm Lị Lị còn nói: “Em biết anh cùng Mộ Thanh là bạn tốt, em hi vọng... anh không cần nói cho Mộ

Thanh...”

Lý Chí khoát tay: “Tôi sẽ không nói cho cậu ấy, tôi chúc phúc cho các người, tôi có thể chúc phúc cho các người không phải là được rồi sao.”

....

Tuy rằng nói như vậy, Lý Chí lại không có biện pháp khống chế chính mình.

Hắn không thể coi như Nghiêm Mộ Thanh hoàn toàn không có trách nhiệm, dù sao cũng là y đoạt bạn gái của mình.

Vì thế thời điểm trong trường thi đấu bóng rổ hữu nghị, hắn nhin không được trộm ngáng chân Nghiêm Mộ Thanh, dẫn tới hiện trường im lặng một mảnh.

Sau đó lại mềm lòng, dù sao cũng chẳng phải lỗi của Nghiêm Mộ Thanh, vì thế thời điểm kết thúc, hắn lại vươn tay ôm lấy bả vai của Nghiêm Mộ Thanh, chuẩn bị hướng y giải thích. Nghiêm Mộ Thanh vốn sắc mặt bối rối, hiện tại càng hiện lên màu trắng xanh. Y đẩy hắn một phen, có chút không khống chế được âm lượng của chính mình.

Y nói, cút, đồ nông thôn.

4. Chương 4

Trong quán lẩu sương mù lượn lờ, Lý Chí không khỏi nheo mắt.

An Duy còn đang cầm chén rượu không ngừng chúc tiểu bối trong công ty, đương nhiên, chính là Lý Chí.

Từ công ty ban đầu chuyển tới công ty mới, vẫn luôn vội vàng đem hình tượng tốt lưu lại trong ấn tượng của lãnh đạo, đảo mắt đã qua nửa tháng, Lý Chí ngay cả cơ hội tiếp xúc với tay cũng không có. Đang nghĩ ngợi sau khi tan tầm đi tới gay bar để tìm tiểu thụ vui vẻ qua một đêm thì An Duy đã cười chạy tới, nói ông chủ mời liên hoan.

Lý Chí vỗ vụn nha ()

Cho nên khuôn mặt Poker của Lý Chí so với ngày thường còn âm trầm hơn một chút. An Duy nhận ra liền thức thời, không dám chúc quá nhiều rượu.

Lý Chí hé ra khuôn mặt tuần tú bình tĩnh hỏi An Duy: “Nghiem tổng không phải nói là mời khách sao, như thế nào khách đều ăn xong rồi mà chủ nhân còn chưa tới?”

An Duy: = = Tiểu tử cậu đúng là can đảm đầy mình a, không kiêng nể gì biểu đạt bất mãn đối với ông chủ như vậy sao.

Lý Chí không có đối với ông chủ bất mãn, Lý Chí chỉ là đang muốn tìm bất mãn mà thôi.

Bữa tiệc rất nhanh liền đi tới kết thúc thì Nghiêm Mộ Thanh mới khoan thai tới trễ, y hướng mọi người xin lỗi, giải thích rằng bản thân cùng với khách hàng đàm phán muộn quá, thời điểm vừa ra ngoài thì đã thấy trăng lên cao mất rồi. Mọi người đối với ông chủ bộ dáng đẹp mắt lại không cao ngạo này thực sự không quá sợ hãi, tranh nhau nói ông chủ tới muộn, phải phạt rượu. Nghiêm Mộ Thanh từ chối, bất quá vẫn là bị chuốc hai chén.

Lý Chí ngã nhoài vào một bên, một tay chống đầu, tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn say, hắn chẳng qua chỉ là lười ứng phó với trường hợp này cho nên giả vờ mà thôi. Bất quá tránh không được nhiệt khí đang xông lên đầu, bắt đầu đánh giá Nghiêm Mộ Thanh ở trước mặt.

... Đây cánh tay cùng đôi chân thẳng tắp, thoát nhìn, thực mỹ vị a.

Nhìn không được liếm liếm môi, trong nháy mắt đã quên đi thân phận của người trước mắt.

.....

Thời điểm bữa tiệc chấm dứt, tất cả mọi người đều tự dọn đường hồi phủ, An Duy vốn thấy Lý Chí say không nhẹ, nghĩ muốn đem hắn mang về nhà. Bất đắc dĩ Trần tỷ lại say khướt, An Duy chỉ có thể thật có lỗi nhìn nhìn Nghiêm Mộ Thanh liếc mắt một cái, nói: “Nghiem tổng, ngưng ngưng a, tôi trước đem Trần tỷ đem về nhà, sau đó sẽ tới đón Tiểu Lý.”

Nghiêm Mộ Thanh chỉ uống hai chén rượu, hoàn toàn không có men say, y nhìn Lý Chí lại nhìn Trần tỷ đang nổi điên, bất đắc dĩ phát phát tay nói, “An ca, anh trước đem Trần tỷ bọn họ trở về đi, tôi đưa Lý Chí về là được rồi. Anh cũng uống rượu, điều khiển cẩn thận một chút.”

An Duy vì thế kéo Trần tỷ đi rồi.

Lý Chí vẫn còn duy trì bộ dáng một tay chống đỡ đầu, nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh đi tới trước mặt: “Lý Chí?”

“Còn có thể đi được không?”

Lý Chí vốn định nói rằng hắn không có say, thế nhưng mà bản thân mình thì ngồi, Nghiêm Mộ Thanh

đứng ở trước mặt của mình, trong tầm nhìn chính là vòng eo xinh đẹp của Nghiêm Mộ Thanh.

Không tự giác nuốt nuốt nước miếng, đồng học Lý Chí muốn tìm bất mãn, không có tiết tháo nổi lên ý đồ với bạn học cùng đại học của mình, ông chủ trả tiền lương hiện tại cho mình.

Nghiêm Mộ Thanh mắt thấy Lý Chí bộ dáng thần chí không rõ ràng, hai gò má phồng hồng, vừa thấy chính là đã say không nhẹ. Y thở dài, đi qua, nâng Lý Chí dậy, hướng gara ngầm đi tới.

Lý Chí mặc kệ, đem tất cả sức nặng của bản thân đặt ở trên vai của Nghiêm Mộ Thanh, ánh mắt không tự giác ngăm cổ của Nghiêm Mộ Thanh.

Chắc, tiểu tử này làn da rất tốt, còn hầu kết đâu. Nếu để lại dấu hôn trên đó thì nhất định sẽ tuyệt lắm, nhất là ở phía trên hầu kết kia, hắc hắc hắc hắc.

Ách, Lý Chí có thể có chút say.

5. Chương 5

Trên đường quay về nhà trọ nhỏ, Nghiêm Mộ Thanh chuyên chú lái xe, Lý Chí chuyên chú giả vờ say rượu.

Tới phía dưới nhà của Lý Chí, Nghiêm Mộ Thanh nghiêng đầu nhìn Lý Chí, vẫn là bộ dáng không chút tinh thần như cũ. Y không trông cậy rằng hắn có thể tự mình đi lên, bắt buộc đi xuống xe, dìu hắn đi lên lầu.

Nhà trọ nhỏ mà Lý Chí thuê được xây theo kiểu kiến trúc cũ, không có thang máy, chỉ có thang lầu. Nghiêm Mộ Thanh giúp đỡ Lý Chí đi từ tầng một lên tới tầng bốn. Tính khí(cái... đó đó >///<) bị quần ma sát hơi hơi ngắc đầu, hô hấp của Lý Chí càng ngày càng trầm trọng, không khỏi sinh ra suy nghĩ tà ác.

— vốn nghĩ chờ y đi rồi thì sẽ tới gay bar tìm tiểu thụ nào đó, nhưng mà hiện tại giống như đã không thể nhận được.

Ánh mắt của Lý Chí hơi trầm xuống, gọi lên một nụ cười ác liệt.

Nghiêm Mộ Thanh đỡ Lý Chí tới cửa, mất ba phút đồng hồ để tìm kiếm chìa khóa nhà của Lý Chí. Sau đó mở cửa, Nghiêm Mộ Thanh đem hắn mang tới trên giường.

Nghiêm Mộ Thanh không khỏi đánh giá một chút về nhà trọ của Lý Chí. Địa phương mà Lý Chí ở vừa thấy chính là kiểu hình thực dụng, nhà trọ tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ. Từ một tầng bụi mỏng phủ trên bàn ăn tới quần áo bẩn đặt trên sofa, không khó để nhìn ra đây là nơi ở của một nam nhân độc thân.

Buông Lý Chí ra, Nghiêm Mộ Thanh xoay người chuẩn bị rời đi.

Phía sau truyền tới thanh âm khó chịu của nam nhân, “Cởi...”

Nghiêm Mộ Thanh quay đầu, phát hiện Lý Chí vẻ mặt khó chịu đang lôi kéo caravat, miệng mơ mơ màng màng hô, “Cởi... cởi...”

Do dự một lát, Nghiêm Mộ Thanh rốt cuộc quyết định làm người tốt, giúp hắn thay áo ngủ.

Vì thế, Nghiêm Mộ Thanh đi tới phía trước, bắt đầu giúp Lý Chí cởi caravat ra.

Lý Chí cúi đầu nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh đang chiến đấu cùng với caravat của mình, cảm giác được bản thân cầm giữ không nổi. Nghiêm tổng à Nghiêm tổng, đây là cậu tự đem bản thân dâng lên tận cửa.

Vì thế Lý Chí sửa soạn lại tâm tình ‘từ chối thì bất kính’, mang theo người trở mình một cái ở trên giường, đem thân thể của đối phương đặt ở dưới thân thể mình.

Nhìn thấy người trước mặt trạng thái bộ dáng vẻ mặt không hiểu được, Lý Chí ác liệt cười cười, dùng tính khí đã ngẩng đầu của bản thân, ở giữa hai chân của đối phương nhẹ nhàng cọ một chút.

Ai, mặt đỏ đầu.

Ai u, cái lỗ tai cũng đỏ.

Cổ cũng đỏ...

Mẹ nó không tốt, đây là tình tiết thẹn quá hóa giận.

Vì thế, trước khi Nghiêm Mộ Thanh tức giận, Lý Chí cúi đầu đem mặt mình chôn ở cằn cổ của đối phương, nhẹ nhàng, cảm xúc vạn phần hỗn loạn, hắn nói: “Lị Lị.”

Chỉ bằng thân phận của Nghiêm đại thiếu cậu, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có kẻ không cam lòng, chạy tới trước mặt cậu, nói cho cậu biết rằng Lâm Lị Lị trước kia chính là bạn gái của lão tử đi.

Quả nhiên, đối phương run rẩy một chút, trong mắt hiện lên một tầng áy náy.

Nở một nụ cười đắc ý, Lý Chí thuận thực đem áo của chính mình cùng đối phương cởi ra, kéo rút khóa quần. Hắn cầm lấy bàn tay của Nghiêm Mộ Thanh, cách một lớp quần lót, đặt ở trên tính khí của mình. Sau đó, hắn thở hổn hển ở bên tai của đối phương hướng dẫn: “Lị Lị, em giúp anh một chút, anh không

miễn cưỡng em, em giúp anh sờ sờ.”

Nghiêm Mộ Thanh bị nhiệt khí phun tới cả người nhũn ra, tay cường ngạch bị đặt ở tại trên tính khí của đối phương, ánh mắt không khỏi lóe lóe.

Không phải... say rượu... sẽ không cởi quần áo sao...

6. Chương 6

Không rõ Nghiêm Mộ Thanh đang suy nghĩ thần thơ cái gì, Lý Chí cầm lấy tay của y, bắt đầu tại trên tính khí của mình vuốt ve lên xuống. Tại thời điểm Nghiêm Mộ Thanh còn chưa kịp hoàn hồn, cầm lấy tay của y, tiến vào bên trong quần lót của chính mình, nhẹ nhàng an ủi bản thân.

Rốt cuộc cũng có điểm phản ứng, Nghiêm Mộ Thanh giật mình tựa như muốn rút tay của chính mình về, thân thủ muốn đẩy ra nam nhân đang đè nặng trên người.

Lý Chí chậm rì rì đem tay của đối phương giơ lên đỉnh đầu, cúi đầu làm một việc mà hắn đã suy nghĩ cả đêm hôm nay.

Hắn ở trên cổ của Nghiêm Mộ Thanh để lại một dấu ô mai.

Nghiêm Mộ Thanh không ngừng đẩy người nam nhân đang không ngừng di chuyển trên người, không khỏi cảm thán thể lực của con ma men thật sự là vô cùng a...

Ở thời điểm nam thân lại một lần nữa thức tỉnh, áp bách nhìn chính mình, Nghiêm Mộ Thanh cảm thấy được đây chính là lúc phải mở miệng nhắc nhở một chút. Y thanh thanh cuống hống, “Khụ khụ, Lý Chí, cậu thanh tỉnh một chút, tôi là Nghiêm Mộ Thanh...”

Lý Chí miệng hé ra nụ cười: “Biết, Lị Lị.”

Người dưới thân có chút sốt ruột: “Tôi, tôi là đàn ông, Lý Chí, cậu mau tỉnh lại.”

Lý Chí ở trong đầu cười lạnh, nếu như cậu mà là nữ thì lão tử mới không có hứng thú đâu.

Lý Chí làm tròn trách nhiệm, sắm vai một con ma men, không hề tốn nước miếng cùng nam nhân lý luận, hắn trực tiếp dùng bằng hành động thực tế, cúi đầu hôn lên nhũ tiêm phiếm hồng của nam nhân. Vừa lòng nhìn vật nhỏ trước mắt trên ngực nam nhân run rẩy, không đợi nam nhân có phản ứng, há mồm liền hàm trụ đầu vú của đối phương.

Không khỏi nhú mày, chặc, Nghiêm Mộ Thanh này cũng quá tiêu hên đi, chẳng qua liếm đầu vú một chút mà cả người liền đã nhũn ra?

Lý Chí nâng lên mí mắt tò mò đánh giá biểu tình của Nghiêm Mộ Thanh, đối phương tựa hồ đối với trình độ miễn cảm bản thân khó có thể tin tưởng được, vẻ mặt giống như gặp phải đả kích. Lý Chí long tâm đại duyệt (*rất vui vẻ thoải mái*), dùng răng nanh nhẹ nhàng khéo léo sờ sờ đầu vú của đối phương. Cảm nhận được nam nhân đối với đùa bỡn của chính mình không có sức lực để chống cự, hấn ngừng đầu thưởng thức đầu đỏ ở trước ngực nam nhân đã bị bản thân yêu thương tới sưng đỏ, vừa lòng ở một bên còn lại cây cầy.

Đợi cho tới khi hai bên đầu nhũ đều được miệng của hắn làm cho sung huyết đứng thẳng, Nghiêm Mộ Thanh giống như mới hơi hơi có chút thích ứng được. Nghiêm đại thiếu đáng thương còn có ý định khuyên bảo nam nhân ở trên người.

“Dừng tay...” Mở miệng một cái, chính y cũng bị dọa bởi âm điệu khàn khàn của chính mình.

Lý Chí dừng lại một chút, trong đầu không hiểu vì sao lại hiện lên tiếng nói trong trẻo của đối phương tại thời điểm lần đầu tiên gặp mặt.

“Ông chủ, chỗ này bao nhiêu, để tôi trả hộ cho cậu ta đi.”

....

Nam nhân trong mắt hiện lên tình tự hắc sắc, giống như dã thú trở mình xuống giường, bắt đầu tìm kiếm ở trong chiếc tủ trên đầu giường của mình.

Nghiêm Mộ Thanh sửng sốt, tính phản xạ cho rằng đối phương rốt cuộc cũng đã phát hiện ra mình là một người đàn ông trưởng thành. Nâng lên thân thể, tìm được áo sơ mi nhăn nhúm của mình, bắt đầu hướng trên người mặc vào. Vừa mới mặc lại được áo sơ mi lên người, ngay cả nút áo một viên cũng chưa kịp cài, Lý Chí đã xoay người đi tới đây, khóa gối ở trên người y, một phen kéo quần của y.

Lý Chí thân thủ vuốt ve tính khí của đối phương, tiếng nói mang theo cảm giác dục vọng kiềm nén tới nguy hiểm: “Muốn đi nơi nào? Ân?”

Tính khí của chính mình ở dưới xoa nhẹ thuần thực của nam nhân, Nghiêm Mộ Thanh nháy mắt liền bị dọa tới choáng váng.

Lý Chí tâm tình không tốt lắm, hấn bình thường đều là ở quán bar tìm gặp tiểu thụ, sau đó cùng nhau đi thuê phòng khách sạn. Việc này khiến cho tại trong nhà của hắn không có thuốc bôi trơn cùng chẳng có áo mưa. Hắn cũng không muốn làm thương tổn ông chủ đại nhân thân thiện nhà bọn họ. Mỹ thực trước mắt lại không thể ăn được khiến cho hắn càng muốn hung hăng khi dễ người trước mắt.

Nghiêm đại thiếu có thể nói là so với Lý Chí đơn thuần hơn, bị Lý Chí hai ba cái đùa bỡn liền tới gần cao

trào. Cho tới bây giờ chưa từng ở trong tay người khác bắn ra tinh dịch, Nghiêm Mộ Thanh đầu óc bị khủng hoảng chiếm cứ. Y chỉ có thể bắt lực cầm lấy trên cánh tay của người nam nhân, đáng thương kêu rên vài tiếng rồi ở trong tay của nam nhân bắn ra.

Lý Chí cũng không dự đoán được Nghiêm Mộ Thanh lại không chịu được chơi đùa như vậy, lập tức bị tước vũ khí như vậy. Bất quá... thanh âm thực dễ nghe. Lý Chí cúi đầu thưởng thức biểu tình không dám tin tưởng của nam nhân, không khỏi liếm liếm khóe miệng. Hắn dùng sức một cái, đem Nghiêm đại thiếu trở mình, khiến thân thể y đưa lưng về phía mình. Thân thủ lúc thì thô bạo lúc thì nhẹ nhàng nhào nặn ở hai cánh hông của đối phương, hai tay khuấy động mở ra song hông, gắt gao nhìn chăm chăm vào lỗ nhỏ đóng chặt ở trung gian. Lý Chí thậm chí còn có thể nghe thấy thanh âm bản thân đang nuốt nước miếng.

Nhắm mắt bình phục lại một chút dục vọng muốn tàn sát bữa bãi, Lý Chí đem huynh đệ đã cương cứng tới nóng bỏng của bản thân lấy ra, cương thể cắm ở phần phía trong hai chân của Nghiêm Mộ Thanh.

“A!” Không biết là bị bỏng hay là bị dọa tới, Nghiêm Mộ Thanh cả người run lên, không tự chủ được muốn tách rời hai chân khỏi dị vật.

Lý Chí làm sao có thể cho phép y trốn, trực tiếp hai tay cố định giữ chặt xương hông của nam nhân, bắt đầu thoải mái luật động.

Hiểu được điều gì đã xảy ra, Nghiêm Mộ Thanh cả người vô lực, chỉ có thể vùi đầu chôn trong ga trải giường, giả vờ làm đà điệu. Lý chí mất tinh nhạy phát hiện ra hông của nam nhân theo luật động của mình, đáng thương run run.

Run rẩy tới như vậy, nếu thực sự đi vào, bao bọc lão nhị hưng phấn của mình, sẽ không biết có bao nhiêu thích. Thật sự khiến cho người ta nhịn không được khi dễ a, Nghiêm đại thiếu.

Nhịn không được được hưng hăng khi dễ nam nhân, Lý Chí không hề kiềm chế dục vọng đã nhịn sắp nửa tháng của mình, cương thể ở giữa hai chân bóng loáng của nam nhân mà luật động không ngừng. Nghiêm Mộ Thanh từ từ nhắm hai mắt giả chết, chỉ có thời điểm túi nang (*cái chỗ ở dưới ‘cậu nhỏ’ của con trai =*) của Lý Chí đánh tới trên đùi y, y nhịn không được nói lầm bầm.

Lý Chí động hơn nửa giờ, mắt thấy nam nhân đã bị khi dễ tới không được, mới lưu luyến không rời bắn ra ở giữa hai chân của nam nhân.

Sau đó Lý Chí liền nghiêng đầu, nằm ở trên giường giả bộ ngủ.

() người bình thường say, đều như vậy thôi.

Lý Chí suy nghĩ trống rỗng, con người đánh giá Nghiêm Mộ Thanh. Nam nhân qua mười phút đồng hồ vẫn duy trì tư thế bị sắp không nhúc nhích, bộ dáng đáng thương hề hề làm cho Lý Chí thiếu chút nữa nhịn không được lại ‘cảm thương ra trận’.

Sau đó nam nhân chậm chạp đứng lên, Lý Chí vừa lòng nhìn thấy tinh dịch bản thân lưu đầy trên đùi của nam nhân.

Nghiêm Mộ Thanh hiển nhiên cũng ý thức được, y phát ra một tiếng nức nở không rõ nghĩa, dùng khăn tay hung hăng chà lau bạch trọc giữa hai chân, sau đó mặc xong quần áo, rời đi.

Nghiêm đại thiếu vẫn lại là Nghiêm đại thiếu cẩn thận tỉ mỉ, trừ bỏ quần áo nhả lại thành một đoàn.

Ở thời điểm nam nhân đi tới cửa, Lý Chí đùa dai nỉ non: “Lị Lị.”

Bóng dáng Nghiêm Mộ Thanh cứng ngắc một chút, sau đó động tác lưu loát rời đi.

Sau khi y rời khỏi phòng, người đang say mớ mắt ra, không cam lòng lắm bà lắm bầm: “Mẹ nó, Nghiêm Mộ Thanh, buông tha cho cậu lần này thôi đấy.”

7. Chương 7

Thời điểm Nghiêm Mộ Thanh tới công ty, Lý Chí đang cùng đồng sự đánh tài liệu, thấy Nghiêm Mộ Thanh tiến vào, chậm rì rì hoảng hốt tới trước mặt y tỏ vẻ cảm tạ: “Nghiêm tổng, An ca nói rằng ngày hôm qua là cậu đưa tôi đem về nhà, cảm ơn cậu.”

Nghiêm Mộ Thanh tâm tình khê nhảy lên, người trước mắt bộ dáng giống như cái gì cũng không nhớ nổi, mỉm cười đáp lại: “Không quan hệ, đều là người cùng một công ty, chiều cố giúp đỡ lẫn nhau hẳn là nên làm.”

Hẳn là cái gì mà hẳn là. Nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh lại khôi phục lại khuôn mặt tươi cười kiên cố, Lý Chí trộm lú lười.

Đợi cho tới khi Nghiêm Mộ Thanh đi xa, Trần tỷ bỏ lại văn kiện trên tay, chạy tới kề bên tai Lý Chí nói nhỏ: “Hey, Lý Chí, cậu có thấy không?”

Lý Chí liếc mắt nhìn Trần tỷ, không phản ứng lại, gương miệng a một tiếng.

Trần tỷ tâm hồn buồn chuyện lại bị thiêu đốt, gấp tới độ nhin không được lời kéo ống tay áo của Lý Chí: “Ai u, không thấy sao, Nghiêm tổng trên cổ có dấu hôn a.”

....

Lý Chí nhú mồm, lộ ra tươi cười nhợt nhạt: “Phải không.”

Chỉ chốc lát sau, bàn công tác của Lý Chí xung quanh đều được ngồi đầy bởi đồng sự, một đám tinh thần bừng bừng thảo luận về việc Nghiêm tổng đem qua đi đâu.

Tiểu Lưu bộ tuyên truyền hồ nghi nhìn Lý Chí: “Ngày hôm qua Nghiêm tổng không phải đưa cậu về nhà sao?”

Đúng vậy, đưa tôi về nhà, thuận tiện còn bị tôi sắp vài trăm cái nữa kia.

Lý Chí cười: “Tôi cũng không rõ, Nghiêm tổng chắc là sau đó đi tìm bạn gái đi.”

An Duy mở to hai mắt: “Nhiều chuyện thì cũng một vừa hai phải cho tôi! Còn muốn công tác nữa không?”

Vì thế mọi người xám xịt tản đi.

An Duy nói thầm một câu: “Bạn gái của Nghiêm tổng thực mạnh mẽ a...” Rồi cũng quay về văn phòng của mình.

Lý Chí: “...”

Vì thế thời điểm họp, ánh mắt mọi người đều nhất tề xoát xoát, nhìn chăm chăm vào sự tồn tại mãnh liệt của dấu ô mai trên caravat của Nghiêm Mộ Thanh.

Lý Chí không hiểu vì sao khi tất cả mọi người đều nhìn vào dấu hiệu bản thân để lại trên người người nọ, tâm tình không khỏi tốt lên. Nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh khuôn mặt trưng ra vẻ nho nhã, nghĩ như thế nào mới có thể thật sự cắm vào lỗ nhỏ mà tối qua mình thấy được khi mở ra hai phiến mộng. Nghĩ nghĩ, lại không khỏi có chút động tâm, nơi đó nóng nẩy đứng lên.

Vì thế thời điểm hội nghị chấm dứt, Lý Chí không có nhịn xuống dục vọng muốn đùa giỡn Nghiêm tổng nữa, đi tới lôi kéo tay người nọ, ra vẻ lo lắng hỏi xem bản thân mình lúc uống rượu xong, sau đó có hay không làm ra hành vi gì không tốt.

Nghiêm Mộ Thanh cương cứng một chút, tươi cười bình dị không thay đổi: “Như thế nào sẽ, cậu dính giường một cái liền ngủ tới bất tỉnh nhân sự.”

Trêu tức đánh giá người nam nhân đã điều trước mặt, vừa lòng nhìn thấy lỗ tai của nam nhân lại bắt đầu phồng hồng, cổ tình lúc này lại xuyên vào tai thanh âm mất hứng của một người.

“Nghiêm tổng, có người tới tìm anh.”

“Lập tức tới.” Nghiêm Mộ Thanh không hiểu, có một loại cảm giác trời sinh muốn chạy trốn.

Lý Chí thời điểm nhìn tới người đang đứng trong đại sảnh, tâm tình thật tốt biến mất không còn chút bóng dáng tăm hơi.

Nữ nhân tinh xảo nền nhã như họa, thời điểm so với khi đi học đại học càng nhiều hơn một chút tao nhã, thiếu đi một ít ngọt ngào. Ngẩng đầu cùng nam nhân trước mặt nói nói, nam nhân ôn nhu vỗ về đầu của nữ nhân, nữ nhân trên mặt nở ra một nụ cười, làm cho người khác không khỏi cảm thán về hình ảnh của một đôi trai tài gái sắc.

Lâm Lệ Lệ.

Là bạn gái duy nhất mà Lý Chí đã từng kết giao qua, là người mà Lý Chí đã từng nghĩ tới sẽ cùng ở một chỗ cả đời.

8. Chương 8

Nghiêm Mộ Thanh tựa như thấy được Lý Chí, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, lôi kéo nữ nhân vào trong phòng nghỉ, một lát sau Lâm Lệ Lệ hốt mất phẩm hồng tiêu sái đi ra.

Lý Chí mắt lạnh nhìn thấy cô, tình cảm nóng bỏng giống như đã là chuyện của đời trước.

Lâm Lệ Lệ sau khi rời khỏi thì Nghiêm Mộ Thanh cũng đi ra, y trộm liếc mắt nhìn Lý Chí một cái, sau đó trở về văn phòng của chính mình.

....

Nghiêm Mộ Thanh thời điểm từ trong bản báo cáo ngẩng đầu lên thì đã là 6 giờ rưỡi, bên ngoài lách tách lách tách mưa nhỏ rơi xuống. An Duy gõ rồi mở ra cửa văn phòng của y, nói: “Bên ngoài trời mưa, thật nhiều đồng sự không có mang theo ô, tất cả mọi người đều đi tầng một khách sạn ăn cơm. Nghiêm tổng có muốn hay không cùng tới.”

Nghiêm Mộ Thanh nói, “Không cần, tôi tự mình lái xe trở về.”

Nói xong cầm lấy áo khoác rồi đi ra ngoài, nhóm đồng sự cùng nhau ăn cơm đã ở cửa thang máy, một đám hướng y nói lời chào tạm biệt.

Không thấy có mặt của Lý Chí, Nghiêm Mộ Thanh nhin không được hỏi An Duy, “Lý Chí không cùng các anh đi ăn cơm à?”

An Duy đáp, “Cậu ta ấy à, đã sớm đi rồi, buổi chiều tôi nhìn thấy sắc mặt của tiểu tử kia không tốt lắm, nên trước đó đã thả cậu ta đi.”

Nói tới Lý Chí cả một chiều đều như đi vào trong cõi thần tiên thiên ngoại, nhìn chăm chăm mấy tính ngẩn người. An Duy thấy tình huống của hắn không đúng lắm, nghĩ rằng hắn sinh bệnh, vì thế cho nên phê chuẩn cho hắn về nhà sớm.

Lý Chí vô tri vô giác trở về tới trong nhà, trong đầu hồi tưởng bộ dáng Nghiêm Mộ Thanh cùng Lâm Lị Lị nói chuyện lúc buổi chiều, trong chốc lát biến thành Lâm Lị Lị ở bên bản thân đang ăn kem, trong chốc lát lại biến thành Nghiêm Mộ Thanh hất ra tay của mình, nói, “Cút, đồ nông thôn.”, ảnh lại lại chuyển tới anh em trong phòng ngủ cười nhạo bộ dáng đáng thương của bản thân: “Cậu cho là loại người phú nhị đại như Nghiêm Mộ Thanh cùng cậu cái loại tới từ nông thôn này có thể trở thành bằng hữu sao? Còn không phải bởi vì muốn cướp bạn gái của cậu... ha ha ha ha...”

Hắn từng hận qua Nghiêm Mộ Thanh, cũng không phải bởi vì Lâm Lị Lị, mà là bởi vì hành động của Nghiêm Mộ Thanh trước tất cả mọi người. Người mà hắn vẫn nghĩ rằng là anh em, lại chỉ vào mũi hắn mắng, đồ nông thôn.

Hắn tới từ sơn thôn, trong nhà bần cùng. Cha ra ngoài cực nhọc làm thuê cho người ta, mẹ mỗi ngày trời còn chưa sáng liền chọn lựa rồi đem rau dưa ra chợ bán, tất cả cũng chỉ để cho hắn được đọc sách, vì để cho đứa con của bản thân không bị ở trước mặt người khác bị mắng là đồ nông thôn.

Từ khi tới thành phố, hắn vẫn từ từ gạt bỏ sự tự ti của người tới từ nông thôn đối với những người sinh ra tại thành thị, thế nhưng lòng tự trọng của người tới từ nông thôn như hắn đã bị Nghiêm Mộ Thanh ở trước mặt mọi người dẫm xuống dưới đạp nát. Mà Nghiêm Mộ Thanh không có giải thích, một tuần liền không thèm đi học, không biết ở nơi nào tiêu dao khoái hoạt. Chờ tới thời điểm nhìn thấy đối phương, biểu tình muốn nói lại thôi của Nghiêm Mộ Thanh, Lý Chí đều làm bộ không nhìn thấy, lạng lẽ né tránh đi.

Từ nay về sau, hai người không bao giờ cùng xuất hiện nữa.

Tâm tự ti của Lý Chí dần dần bành trướng tới lên men, quá mức mất cảm khiến cho hắn cùng những người khác xảy ra mâu thuẫn, lần lượt bị đưa tới để giáo viên chỉ đạo. Có đôi khi hắn cảm thấy được bản thân có phải hay không trong lòng có vấn đề. Thời điểm hắn phát hiện bản thân đối với nam nhân có phản ứng, một người ngồi xổm trong WC nam phát ngốc cả đêm. Đúng rồi, thiếu niên nghĩ, mình có bệnh.

Cho dù sau lại biết rằng bản thân không phải là biến thái, cũng bắt đầu dùng tâm tình thành thực ở trong xã hội có chỗ đứng vươn lên, thế nhưng đoạn chuyện cũ trong thời kì ngây ngô này vẫn giống như một miếng xương cá hóc trong cổ họng.

Mà hiện tại, Nghiêm Mộ Thanh đứng ở cửa nhà mình, vẻ mặt xin lỗi.

9. Chương 9

Lý Chí trừng một đôi mắt cá chết nhìn Nghiêm Mộ Thanh, thấy hẳn, những lí do thoái thác mà y đã chuẩn bị tốt đều không thể nào nói nên lời.

Nghiêm Mộ Thanh cuối cùng chỉ nói một câu vô nghĩa: “Cậu đã trông thấy Lị Lị?”

Lý Chí trừng một đôi mắt cá chết, biểu đạt đầy đủ bất mãn của bản thân đối với câu nói vô nghĩa này.

Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ ho khan hai tiếng, ý đồ giải thích: “Tôi cùng Lị Lị chia tay, chỉ là cô ấy... cô ấy không thể nào chấp nhận được sự thật...”

Lý Chí đi ra cửa phòng, lật tay đóng cửa lại, lối nhỏ hành lang chật hẹp khiến cho Nghiêm Mộ Thanh cảm giác được áp bách tới từ nam nhân.

Không khỏi nghĩ tới sự việc khó nói trải qua ngày hôm qua, Nghiêm Mộ Thanh quyết định tốc chiến tốc thắng: “Tôi chỉ là tới để nói cho cậu một tiếng, chuyện tình thời đại học là tôi không đúng. Tôi... hi vọng mọi người về sau còn có thể làm bằng hữu. Cậu thân thể không khỏe, cậu trước hết nghỉ ngơi đi, nếu không có chuyển biến tốt thì ngày mai có thể không cần đi làm. Tôi đi về trước.”

Nói xong, nam nhân vẫn còn duy trì biểu tình mắt cá chết. Nghiêm Mộ Thanh thở dài xoay người chuẩn bị rời đi, thình lình cổ tay bị nam nhân mạnh mẽ bắt lấy, giật lui về sau, khiến cho Nghiêm Mộ Thanh đầu văng mắt hoa lưng đập vào trên tường.

Phản ứng đầu tiên chính là nam nhân nhịn không được muốn đánh mình. Nghiêm Mộ Thanh từ từ nhắm lại hai mắt, không cảm giác được đau đớn, lại cảm giác được rõ ràng hơi thở thuộc về nam nhân đang cách mình rất gần. Mở to mắt liền thấy nam nhân đang đem bản thân áp bách ở giữa hai tay, không hề trừng mắt cá chết, chỉ là ánh mắt xơ xác tiêu điều. Nghiêm Mộ Thanh theo phản xạ run lên một chút, nghĩ tới chiếc giường đơn sau cánh cửa kia trong buổi ngày hôm qua, cũng là bị nam nhân như vậy áp chế, một chút đường phản kháng cũng không có

Lý Chí nhìn nam nhân bị bản thân áp chế, ngũ quan xinh đẹp, làn da nhẵn nhụi... Chắc, thiếu gia nhà có liền ngay cả làn da cũng đều được bảo dưỡng tốt như vậy. Trên tây trang của nam nhân còn dính một tầng mưa bụi tinh tế, thấy Lý Chí không khỏi liền dâng lên một cảm giác bất thường.

Cảm xúc áp lực tới tám nửa ngày, hơn nửa tình dục không thể không chế.

Thượng y, dã thú trong lòng của Lý Chí rít gào, làm cho vị đại thiếu gia nhà có tiền này biết được sự lợi hại của kẻ nông thôn hần đây. Thượng y, ngay tại trên hành lang tùy thời đều có thể có người đi qua. Ở ngay tại bên ngoài mưa đang bay, còn có trong hành lang kiểu cũ thỉnh thoảng sẽ có người qua lại, thao Nghiêm Mộ Thanh không ai có thể bì nổi này.

Vì thế hẳn nở nụ cười, hẳn tiến tới bên tai của Nghiêm Mộ Thanh thấp giọng nói: “Nghiêm tổng nói đùa,

tôi đương nhiên là tin tưởng ngài. Vừa mới bị tôi sắp qua, như thế nào còn có tinh lực để phân ra cho Lâm Lị Lị đâu.”

Nghiêm Mộ Thanh mở to hai mắt, không thể tin nhìn Lý Chí, “Cậu...”

Lý Chí chọn mi, “Tôi làm sao vậy. Nói cho cậu biết, Nghiêm Mộ Thanh, lão tử chính là gay. Lại nói tiếp còn phải cảm ơn cậu, nếu không phải cậu đoạt đi Lâm Lị Lị, tôi phỏng chừng cả đời cũng sẽ không phát hiện ra mình cư nhiên đối với nam nhân có hứng thú.” Nói xong ở trong ánh mắt không thể tin tưởng được của nam nhân, thông dong kéo xuống khóa kéo của mình, lui người tiến vào trong hai chân của Nghiêm Mộ Thanh, nhẹ nhàng chơi đùa tính khí của nam nhân.

Nghiêm Mộ Thanh vẫn còn đang đắm chìm ở trong lời nói mang tính chất nổ mạnh vừa rồi của Lý Chí. Lý Chí đem quần tây trang của y cởi xuống, hai tay cách quần lót mà ma sát hình dạng tính khí của y, y mới ngẹn ra ba chữ: “Cậu đùa giỡn tôi?”

Lý Chí cười nhạo một tiếng: “Nghiêm tổng, tôi chẳng những đùa giỡn cậu, lão tử hôm nay còn muốn thưởng cậu.”

10. Chương 10

“Nghiêm tổng, tôi chẳng những đùa giỡn cậu, lão tử ngày hôm nay còn muốn thưởng cậu.”

Nói xong mặc kệ phản ứng của nam nhân, Lý Chí hai ba cái liền diệt trừ quần tây trang và quần lót của Nghiêm Mộ Thanh, đem một chân dài của nam nhân khoác lên trên vai mình. Chờ tới khi Nghiêm Mộ Thanh phản ứng lại, đã bị nam nhân giam cầm trong lồng ngực không thể động đậy được. Cúi đầu dừng ở cửa vào mà tối hôm qua đã nhìn thấy, thổi một hơi lên trên tựa như chào hỏi.

Nghiêm Mộ Thanh đầu lệch qua một bên, trên mặt nhiễm một tầng đỏ bừng vì xấu hổ và giận dữ, nhìn không ra tình tự của hắn, y chỉ hỏi: “Cậu trả thù tôi?”

Lý Chí nở nụ cười, không có trả lời, trả thù liền trả thù đi, cậu không phải ngang tàng sao? Thanh niên tài tuấn, có xe có nhà, lão tử cho cậu cả đời đều nhớ rõ, cậu vừa lắc mông vừa khóc như thế nào ở dưới thân của một kẻ tới từ nông thôn.

Hắn lấy ra bôi trơn mà ngày hôm nay đi làm đã mua ở cửa hàng tiện lợi, toàn bộ đổ lên trên huynh đệ của chính mình, một tay đỡ lấy lão nhị của mình, đặc ở huyết khẩu của đối phương. Một tay ma sát tính khí của Nghiêm Mộ Thanh, cúi đầu nhìn nam nhân không còn chỗ trốn trong lồng ngực, nhếch lên một nụ cười của người chiến thắng, nhịn không được mở miệng đùa giỡn: “Nghiêm tổng, cậu nói xem, lão nhị thành phố của cậu lợi hại hơn, hay vẫn là lão nhị nông thôn của tôi lợi hại hơn?” Nói xong, bản thân nhịn không được nở một nụ cười.

Nghiêm Mộ Thanh nhấp hé miệng, biểu tình phức tạp nhìn hắn, dùng ngữ khí đàm phán nói, “Lý Chí, chuyện Lâm Lệ Lệ là sai lầm của tôi, tôi cùng cô ấy thời điểm ở chung một chỗ, thực sự không biết rằng cô ấy là bạn gái của cậu. Tôi... tôi thực có lỗi, bản thân tôi cùng với Lâm Lệ Lệ cũng đã chia tay, cậu hiện tại dừng lại, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì phát sinh qua.”

Lý Chí buồn cười nhìn Nghiêm Mộ Thanh, “Nghiêm tổng, ngược ngược, tên đã lên dây, không thể không bắn.” Vừa lòng nhìn sắc mặt của nam nhân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, “Chuẩn bị tâm lý thực tốt a, cẩn thận đừng để đồng hương hàng xóm nghe thấy tiếng cậu kêu khi ở trên giường.” Nói xong, phần eo ngang ngược, ở trong tình huống chưa chuẩn bị đầy đủ, đã đem hơn nửa tính khí của mình chen vào bên trong.

“Ân!...” Nghiêm Mộ Thanh đau tới ứa ra mồ hôi lạnh, lại cắn chặt răng sợ lộ ra thanh âm.

Lý Chí bị kẹp tới phát đau, đầu óc đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái: Nguyên lai cắm vào trong này, thật sự cảm giác được sự run rẩy của móng y a.

Sau đó mặc kệ người dưới thân đau tới gân xanh ứa ra, Lý Chí vẫn kiên trì đem toàn bộ tính khí của chính mình cắm vào trong tiểu huyết của đối phương.

Khi toàn bộ đều đi vào, Lý Chí ở bên trong ngừng lại, lẳng lẳng hưởng thụ một chút nội vách của đối phương bởi vì kích thích cùng đau đớn, nhịn không được co rút lại. Sau đó, hắn chậm rãi nâng lên thất lưng, một chút một chút chậm rãi xuyên vào nơi sâu nhất bên trong cơ thể của nam nhân.

Nghiêm Mộ Thanh lại đau tới ủy khuất, một chân bị nam nhân đặt ở trên vai, duy trì một loại tư thế vô cùng thẹn thùng. Y hoàn toàn không có biện pháp dựa vào một chân chống đỡ lấy mình, vì để nắm giữ cân bằng, chỉ có thể nắm chặt cánh tay của kẻ đang xâm lược. Đầu thật sâu chôn ở trong ngực, không dám phát ra một chút tiếng động nào, cũng hoàn toàn không dám ngẩng lên nhìn nam nhân trước mắt đang thao túng mình.

“Ngô ân...” Điểm mẫn cảm trong cơ thể bị nam nhân sắp tới, Nghiêm Mộ Thanh không thể chủ động phát ra tiếng rên rỉ mê người. Y cảm thấy thẹn thùng, cái đầu càng cúi xuống thấp hơn, bại lộ ở trong mắt kẻ xâm lược chính là lỗ tai đỏ tới sắp xuất huyết.

Lý Chí đương nhiên hiểu được bản thân đã thao tới địa phương mẫn cảm kia của Nghiêm Mộ Thanh, liền chậm rãi hướng tới chỗ kia thao thêm vài cái. Mỗi một lần đều có thể đối lấy được sự co rút càng lúc càng nhanh hơn của đối phương. Hơn nữa, nam nhân dưới thân cũng bởi vì địa phương mẫn cảm nhất bị người ta kích thích, bắt đầu không thể khống chế được rên rỉ của chính mình.

“Ngô ngô... Lý Chí... Lý Chí... đừng đâm vào nơi đó... A...”

Thân thể Lý Chí căng cứng trong nháy mắt, gần như không thể nhận thấy được. Nguyên bản trêu sáo nhẹ nhàng nhất thời biến thành ra vào cuồng bạo. Cảm thụ được người dưới thân đã không thể nhịn được nữa, bắt đầu vận vẹo eo, Lý Chí mím môi, nhếch mép.

Cư nhiên thật sự ở tại trước cửa nhà mình thượng Nghiêm Mộ Thanh, giống như giấc mơ vậy.

Lý Chí một bên trườ sấp, một bên dùng tay tùy tiện nâng nhẹ cằm của Nghiêm Mộ Thanh lên, muốn nhìn xem biểu tình của nam nhân thời điểm bị mình thao lộng.

Lúc này, dưới lầu truyền tới thanh âm nói chuyện của nữ nhân.

Lý Chí mới vừa thấy rõ biểu tình của Nghiêm Mộ Thanh, đôi môi bị bản thân cắn tới đỏ bừng, trong ánh mắt lộ ra quang mang tình dục, thủy quang mênh mông xinh đẹp không ngừng tiến vào bên trong mắt của mình.

Nghiêm Mộ Thanh cũng nghe thấy được thanh âm của hai nữ nhân đang nói chuyện dưới lầu, sợ tới mức ở người co giật.

Vì thế, Lý Chí cũng rất vô dụng bị y kẹp tới bắn ra.

Vì thế, Nghiêm Mộ Thanh cũng rất thụ động bị bắn ở bên trong.

11. Chương 11

Lâu tới mức giống như đã trôi qua cả thế kỷ, tính khí của nam nhân vẫn còn dừng lại ở trong thân thể của Nghiêm Mộ Thanh. Nghiêm Mộ Thanh từ khi bị nam nhân bắn vào trong cơ thể, sau đó vẫn luôn ngốc lảng, giống như không thể tin tưởng được tất cả những chuyện này hết thảy đều là sự thực.

Thẳng tới khi tiếng nói chuyện của nữ nhân ở dưới lầu tới gần, tiếng giày cao gót dẫm lên trên cầu thang. Nghiêm Mộ Thanh đáng thương run lấy bầy, trước ánh mắt của nam nhân, y không thể không đặt tay vòng qua cổ của hắn, toàn bộ khuôn mặt chôn ở trong ngực của nam nhân, Trong tiếng nói của y mang theo chút nức nở, nhỏ giọng: “Van cầu cậu...”

Lý Chí còn đang ảo não về việc bản thân bị Nghiêm Mộ Thanh kẹp cho trực tiếp bắn, nghe được tiếng thỉnh cầu đáng thương hề hề của nam nhân, không khỏi lại cứng lên. Thân thể trong lồng ngực mình theo từng đợt đậm mạnh của tính khí, lại run rẩy. Lý Chí liếm liếm môi, hai tay nâng lên mông của Nghiêm Mộ Thanh, nhẹ giọng hỏi, “Cầu ai?”

Nghiêm Mộ Thanh giống như đem tất cả khí lực, nắm chặt lấy tay của Lý Chí, móng tay không khỏi ở trên da thịt của nam nhân, tạo ra một vết máu giống như hình hồ điệp. Mắt thấy thanh âm của tiếng giày cao gót đã sắp tới tầng ba, lập tức sẽ tới nơi này của bọn họ, tiếng khóc nức nở trong lời nói của Nghiêm Mộ Thanh càng phát ra dày đặc hơn, “Van cầu cậu, Lý Chí... Ô...”

Lý Chí xoa xoa hai phiến thịt mông của Nghiêm Mộ Thanh, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai của y, dặn: “Nghiêm

tổng, kẹp chặt, đừng có đem con của tôi vẩy ra khắp trên hành lang.” (ý là đừng để tinh dịch chảy ra --)

Lập tức y cảm giác được tính khí trong cơ thể càng thêm bành trướng hơn, song song với lúc đó, tiếng mở cửa đóng cửa vang lên.

Lý Chí cùng Nghiêm Mộ Thanh dùng tư thế dựa sát vào nhau, nghe thấy tiếng giày cao gót ở bên ngoài đang chậm rãi đi lên lầu, Nghiêm Mộ Thanh không khỏi thật sâu thở ra nhẹ nhàng. Lý Chí không nói gì nở một nụ cười, sau đó hẩn nhắc nhở, “Nghiêm tổng, ôm chặt tôi.”

Còn chưa đợi xem nam nhân phản ứng lại như thế nào, Lý Chí liền dùng một bàn tay đem hông của Nghiêm Mộ Thanh nâng lên, một bàn tay khác cường thế ôm trọn thắt lưng của y, dùng tư thế vẫn còn đang cắm ở trong cơ thể của y hướng về phía phòng ngủ đi tới. Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ ý thức được từ chỗ hai người gắn kết, có chất lỏng đang chảy ra, nhỏ giọt trên sàn nhà.

Đem nam nhân đang trong trạng thái đà điều đặt xuống trên chiếc giường không lớn không nhỏ của chính mình, Lý Chí hài lòng phát hiện ra đối phương nửa thân trên vẫn còn tây trang giày da, ngay cả caravat cũng đều chưa có cởi bỏ. Phía trên caravat là ấn ký dấu hôn màu đỏ mà hẩn để lại trong lúc vui vẻ. Nghiêm Mộ Thanh tầm mắt rời rạc không dám nhìn hẩn, Lý Chí mặc kệ, dùng tay của mình không chút khách khí xoa nắn thắt lưng của đối phương. Trong chốc lát lại nổi lên tâm tư đùa giỡn, hẩn cúi xuống, dùng thân thể của chính mình bao lên trên thân thể đáng thương của nam nhân, mang theo chút tàn nhẫn hỏi, “Nghiêm tổng, lần đầu bị nam nhân làm tới bản tính, cảm giác như thế nào a?”

Nghiêm Mộ Thanh gục xuống, ý đồ che đi những tình tự suy nghĩ trong mắt, cứ như vậy bị giam cầm ở trong lồng ngực của nam nhân, cùng đối phương giằng co.

Lý Chí lại ha ha nở nụ cười, hỏi: “Cùng Lâm Lị Lị ở trên giường có thích bằng bị tôi thao không?”

Thấy người ở dưới thân không trả lời, Lý Chí hung hăng cắm vào bên trong y một chút, thẳng tới khi đem Nghiêm Mộ Thanh sắp tới bản ra.

Lý Chí nắm lấy cằm của Nghiêm Mộ Thanh, bắt buộc y phải nhìn chính mình, lại một lần nữa hỏi: “Ân? Là bị tôi thượng thích hơn hay là thượng Lâm Lị Lị thích hơn?”

Nói xong lại dùng sức đâm vào trong hông của Nghiêm Mộ Thanh hai cái.

Nghiêm Mộ Thanh tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời vấn đề của nam nhân, “Không... có...”

“Ân? Cùng Lâm Lị Lị lên giường không có thích?”

“Không... không phải...” Nghiêm Mộ Thanh lắc lắc đầu, “Tôi cùng Lị Lị... không có... làm... Ô! Ân ân...” Y còn chưa nói xong thì dương vật bên trong cơ thể bỗng nhiên đã mạnh mẽ trồi sấp, thẳng tới khi làm cho

Nghiêm Mộ Thanh không thể nhịn được, phát ra vài thanh âm rên rỉ bất lực.

Lý Chí một bên đồng thất lưng, ngoan tuyệt cắm vào bên trong thân thể của người bên dưới, một bên sờ soạn tính khí của y: “A, tôi cũng cảm thấy như vậy, không uống công bộ dạng tiểu huynh đệ của Nghiêm tổng lại sạch sẽ tới như vậy, vừa nhìn qua đã biết là chưa từng dùng tới.” Sau đó không lâu lắm, Nghiêm Mộ Thanh ở ngay tại trong tay của hắn bắn ra. Lý Chí cười nhạo: “Công năng cũng không ra làm sao, vẫn là Lý tiểu huynh đệ có phần uy mãnh hơn, người nào sử dụng thì người đó biết, cậu nói có phải hay không, Nghiêm tổng?”

Lấy tính cách câu nệ của Nghiêm Mộ Thanh, Lý Chí thậm chí có thể tưởng tượng ra được y rất ít khi tự mình thủ dâm.

Không nghĩ tới người nằm đó khiến cho hắn mất mặt khó xử trước bao nhiêu bạn bè trong trường, hôm nay chính mình lại khai bao cho y.

Lần trừu sáp này không hề khô ráo giống như trước, Lý Chí biết đây là tác dụng bôi trơn của tinh dịch trước đó mình bắn ra trong huyết. Hắn hơi hơi nheo lại mắt, mang theo xu hướng săn mồi, nhìn người dưới thân theo động tác của bản thân không ngừng lắc lư, lại nhắm mắt trốn tránh sự thực.

“Nghiêm tổng, cậu nhắm mắt lại cũng không có biện pháp thay đổi sự thật rằng cậu đã bị tôi khai bao.” Lý Chí rất nhanh đâm mạnh tới điểm mẫn cảm trong cơ thể của nam nhân, nhìn thấy bộ dạng Nghiêm Mộ Thanh ở dưới thân thể của mình bất lực vặn vẹo, cực kỳ thỏa mãn tâm lý muốn tàn sát bữa bãi, rất nhanh lại bắn ra ở trong lòng của Nghiêm Mộ Thanh.

Lý Chí chậm rãi rút ra tính khí của bản thân, quan sát một chút bốn phía tiểu huyết của người dưới thân đã bị chính mình sử dụng quá độ. Hắn mang theo thỏa mãn tới bệnh trạng, nhìn tinh dịch của mình không ngừng chảy ra khỏi huyết khẩu của Nghiêm Mộ Thanh, bởi vì thô bạo sáp nhập mà bị xé rách, cho nên vẫn còn trộn lẫn bên trong một chút tơ máu. Hắn tiến tới bên tai của Nghiêm Mộ Thanh, dùng một loại thanh âm trầm thấp, giống như tẩy não, đối với y nói, “Nghiêm Mộ Thanh, cậu vừa mới bị một kẻ nông thôn thao, chẳng những bị thao, còn bị bắn ở bên trong.” Hắn dường như sừng nịch hôn ở khóe mắt của Nghiêm Mộ Thanh, “Bắn ở trong lòng.”

Nghiêm Mộ Thanh lại phát huy đầy đủ bản tính đà điểu của mình, nhắm mắt lại giả chết.

Lý Chí không thú vị bĩu môi, vẫn là ôm nam nhân hướng phòng tắm đi tới, giúp nam nhân rửa sạch thân thể. Hắn nhưng thật ra nghĩ muốn tiếp tục làm ra hành vi cầm thú, bất đắc dĩ, nam nhân rất nhanh đã không còn ý thức. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng vẫn dùng thuốc tiêu viêm đã mua ở hiệu thuốc buổi sáng nay, giúp nam nhân bôi lên trên tiểu huyết ở phía sau, sau đó ôm Nghiêm Mộ Thanh trở mình rồi ngủ.

..... Thấy như thế nào cũng là có chuẩn bị mà tới a, Lý Chí đồng chí.

12. Chương 12

Nghiêm Mộ Thanh tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ngủ trên một chiếc giường đơn nhỏ hẹp. Trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, y có ý muốn đứng dậy, lại bị cánh tay từ phía sau ôm lấy, kéo giật về trong lồng ngực của nam nhân.

Tiểu huyết phía sau truyền tới một cơn đau đớn, còn có cả hơi thở đậm mĩ còn lưu lại trong không khí, mặt của Nghiêm Mộ Thanh lúc đó lúc xanh, rốt cuộc cũng ý thức được tất cả mọi chuyện phát sinh trong đêm hôm qua không phải là một giấc mộng.

Y cởi bỏ đôi tay mà nam nhân vẫn còn đang ôm lấy thắt lưng của mình, trầm mặc ngồi ở mép giường, hai tay che mặt, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Y hẳn là nên khóc a, nên khóc a, nên khóc a. Hiện tại sa thải Lý Chí còn kịp sao?

Cuối cùng, Nghiêm Mộ Thanh quyết định đào tẩu.

Ngay tại thời điểm y mặc quần áo, chịu đựng đau đớn từ tiểu huyết phía sau, chuẩn bị khập khiễng mà chạy trốn, Lý Chí trở mình một cái, ‘đông’ một tiếng ngã trên mặt đất.

Nghe thấy vậy... rất đau...

Nghiêm Mộ Thanh đi qua liền thấy, người ở trên mặt đất giống dường như rất đau đớn, hai hàng lông mày gập gao nhăn tại một chỗ, trên mặt nổi lên màu đỏ ửng không bình thường.

Nghiêm Mộ Thanh nhin xuống xúc động muốn ngã quỵ, khóc không ra được nước mắt.

Bị QJ (tức là bị ‘làm’) chính là tôi, vì cái gì ngược lại cậu lại sinh bệnh a...

Lý Chí vừa hơi tỉnh lại, tâm tình tốt lắm, chuẩn bị lại đùa giỡn Nghiêm Mộ Thanh, lại phát hiện ra bản thân một đầu ngón tay cũng không động dậy được. Mắt thấy Nghiêm Mộ Thanh muốn rời đi, sốt ruột hướng bên cạnh nhích tới, trực tiếp té ngã xuống mặt đất, đau tới thiếu chút nữa khiến hần ngất xỉu.

Hần chiều ngày hôm qua bắt chắp trời mưa, một đường trở về nhà trọ của mình... Buổi tối lại lao động chân tay lâu như vậy... phát sốt gì đó, tựa như là đương nhiên a...

Một lát sau, hần lại thấy Nghiêm Mộ Thanh xuất hiện ở trước mặt bản thân, thân thủ sờ sờ độ ẩm trên trán của mình, vẻ mặt biểu tình rối rắm đem hần đỡ tới trên giường.

Loại thời điểm này, Lý Chí trong lòng còn đang suy nghĩ, hần đã từng gặp qua khuôn mặt lãnh đạm, ôn nhuận, nhã nhặn của Nghiêm Mộ Thanh, còn có biểu tình ngưng ngưng, né tránh, quỵn rũ khi y ở trong

lồng ngực mình. Lần đầu tiên nhìn thấy loại tình tự vừa rối rắm vừa hỉ cảm như thế xuất hiện ở trên khuôn mặt của Nghiêm Mộ Thanh, Lý Chí không hiểu sao cảm thấy được đùa rơn rất tốt.

Đêm hán đỡ tới trên giường, Nghiêm Mộ Thanh ở trong phòng khách tìm kiếm một trận, mở cửa rời đi.

Thời gian trôi qua lâu tựa như một thế kỷ, Lý Chí nằm trên chiếc giường nhỏ của mình nhìn trần nhà, bắt đầu thận trọng lo lắng Nghiêm Mộ Thanh nếu như xa hải mình, nên phải làm cái gì bây giờ.

Công tác không phải dễ tìm như vậy, chẳng lẽ thật sự phải về với quê ăn bám mẹ già? Lý Chí nâng tay tự giễu cười cười, bản thân như thế lại xúc động như vậy, liệu lĩnh đem Nghiêm Mộ Thanh làm một trận.

Càng kỳ quái chính là, hán cư nhiên một chút cũng không hối hận.

Thời điểm Nghiêm Mộ Thanh mang theo thuốc cảm mạo trở về, Lý Chí đã có chút thần trí không rõ ràng, Nghiêm Mộ Thanh chỉ có thể tựa như đồ trẻ con, khiến cho hán uống thuốc. Vừa thấy thời gian đã muốn qua trưa, Nghiêm Mộ Thanh thở dài, lại vùi đầu vào phòng bếp.

Lý Chí sau khi uống thuốc xong liền ngả đầu ngủ, thời điểm lại tỉnh lại, cái mũi mẫn cảm ngửi thấy toàn mùi đồ ăn, trong nháy mắt hán hoài nghi có phải hay không đang ở trong nhà người khác.

Mở ra cửa phòng ngủ, Lý Chí không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, máy tính trên bàn trà của mình đang được mở, nam nhân ngồi ở trước máy tính bày ra vẻ mặt nghiêm túc gõ chữ. Đường như bàn ăn đã được lau qua tới sáng bóng, trên mặt bàn bày ra vài món đồ ăn bình thường.

Lý Chí duy trì biểu tình ngốc lăng há to miệng, chẳng lẽ Nghiêm Mộ Thanh là Ốc Đồng cô nương sao?

[Ốc Đồng cô nương: một câu chuyện dân gian xưa, có người nông dân nhặt được một con ốc, anh ta mang về nhà, cho vào trong vại nước và chăm sóc nó rất tỉ mỉ. Khi anh ta đi ra ngoài làm việc mỗi ngày, con ốc sẽ biến thành một cô gái xinh đẹp. Cô gái quét nhà, dọn nhà, nấu thức ăn,... xong rồi lại biến trở về thành hình dạng con ốc. Sau khi anh chàng nông dân trở về nhà, đều thấy trong nhà sạch sẽ thơm mát, đồ ăn ngon đã bày sẵn,...]

Nghiêm Mộ Thanh như trước chuyên chú cúi đầu gõ chữ, hoàn toàn không chú ý tới cửa phòng ngủ đã mở ra. Lý Chí thấy bản thân không thể khiến cho nam nhân chú ý, liền lặc lư đi tới bên cạnh bàn ăn, lấy đĩa, kẹp một miếng thịt, cho vào trong miệng.

“... Là cậu làm?”

Lý Chí buồn cười nhìn thân thể nam nhân cứng ngắc trong thoáng chốc, chỉ bởi vì một câu nói của chính mình. Sau đó giống như nhớ ra chủ nhân của giọng nói đã đối với mình làm ra những gì, lỗ tai của y nhanh chóng bị một tầng đồ ửng xâm chiếm.

Lý Chí khụ một tiếng, khổng chế bản thân không hóa thành sói.

“Nhà của tôi không có nguyên liệu nấu ăn, cậu lấy từ chỗ nào ra vậy?”

Nghiêm Mộ Thanh trầm mặc một lát, vẫn lựa chọn trả lời nam nhân: “Thời điểm tôi đi mua thuốc, tiện đường ghé qua siêu thị mua thêm.”

Chắc, Nghiêm Mộ Thanh này đúng là kẻ quá mức hiền lành đi.

Lý Chí nhanh chóng càn quét hết toàn bộ đồ ăn trên bàn, tay nghề của Nghiêm Mộ Thanh tuy rằng không tính là đầu bếp cấp bậc chuyên nghiệp, chính là đồ ăn làm đều rất đẹp và ngon miệng, Lý Chí ăn tới mức nhin không được liếm môi. Chờ hăn ăn xong rồi, nam nhân ngồi ở trước máy tính mới lên tiếng: “Cậu đã không có việc gì, tôi đi trước đây.”

Ngữ khí công thức hóa, Nghiêm Mộ Thanh đã không còn giữ được điệu bộ ôn nhuận như một giống như trước đây. Lý Chí dùng ngón giữa nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

“Còn có một sự kiện nha, Nghiêm tổng.”

Nam nhân quay đầu lại nhìn hăn.

“Tôi sẽ không rửa bát.”

13. Chương 13

Lý Chí nhìn khuôn mặt của nam nhân bị mình chọc tức tới biến xanh, lại vẫn thu dọn bát đĩa trên bàn ăn, hướng phòng bếp đi tới.

Lý Chí bỗng nhiên có chút khó chịu, Nghiêm Mộ Thanh chẳng lẽ đối với mỗi người đều dụ ngoan như vậy?

Hăn nghiêng người tựa trên cửa phòng bếp, nhìn thấy Nghiêm đại thiếu mặc tây trang giày da đang... rửa bát.

“Nghiêm tổng, khụ, tôi không phải là sẽ bị sa thải đấy chứ a?”

Ngón tay thon dài của Nghiêm Mộ Thanh trượt xuống một chút, đập vào trên bệ rửa, có chút đau đớn. Dừng lại một lúc lâu, y cố gắng che giấu vẻ đông cứng, hỏi: “Tôi nếu sa thải cậu, cậu chuẩn bị làm sao bây giờ?”

“Tôi cũng không phải là quá muốn ở tại đây lẫn lộn, cùng lắm thì trở về quê, đi làm ruộng.”

“... Cậu thật dễ dàng buông bỏ.”

“Buông bỏ?” Nam nhân cười khẽ, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, “Tôi không muốn buông bỏ, chính là tôi là một tên nông thôn không biết cúi đầu là gì, tại trong thành phố thật giả lẫn lộn này, người như tôi sống sẽ không tốt. Mẹ già của tôi tuổi cũng đã không còn nhỏ, không bồi ở bên người bà, tôi cũng không an tâm.”

Nói xong, Lý Chí đi tới phía sau nam nhân, dùng tứ chỉ của mình áp chế nam nhân, “Nghiêm tổng cảm giác áy náy đối với tôi? Cho nên mới dụ ngoạn như vậy?” Thân thể trong lồng ngực run rẩy một chút: “Chuyện của Lâm Lị Lị, tôi không trách cậu. Tôi hận, chính là bởi vì cậu ở trước mặt mọi người trong trường vắng tôi là đồ nông thôn.”

“...” Nghiêm Mộ Thanh trong lòng hiện lên tình tự không rõ, y rửa tốt bát đĩa, đem khăn rửa bát treo về chỗ nguyên bản, tiếng nói thanh nhuận ở dưới áp bách của nam nhân, lộ ra một chút cẩn thận, “Bản báo cáo kế hoạch thiết kế cậu viết lúc trước, tôi đã giúp cậu sửa lại một chút, cậu tự mình đi xem một chút đi.”

Lý Chí sững sờ, đây là... không có ý định sa thải mình sao?

Nghiêm Mộ Thanh tiếp tục nói: “Bản báo cáo này của cậu nếu vượt qua kiểm tra, sẽ dùng ở bộ phận kỹ thuật.”

Nghiêm Mộ Thanh giương mắt nhìn lướt qua Lý Chí một chút, một cái nghiêng người, từ trong áp bách của nam nhân thoát ra, tựa như bị hỏa thiêu ở miệng, đi ra cửa, lưu lại một câu: “Ngày mai nhớ tới đúng giờ làm.” Rồi bước đi.

Lý Chí sững sờ đứng tại chỗ nửa ngày mới phản ứng lại được Nghiêm Mộ Thanh vừa nói cái gì.

Nam nhân này, bị hấn thượng, lại còn nấu cơm cho hấn ăn, còn giúp hấn sửa báo cáo, trợ giúp hấn thăng chức?

Lý Chí nghĩ, Nghiêm Mộ Thanh nếu là công, trực tiếp liền người khiêng về nhà lấy làm vợ thì thực tốt.

14. Chương 14

Lý Chí không có bị thất nghiệp giống như trong tưởng tượng của mình, tương phản, hấn bởi vì một báo cáo thiết kế xuất sắc mà được thăng chức tới bộ phận thiết kế.

Hắn gọi điện cho mẹ, nói tiền của mình đã tiết kiệm không sai biệt lắm, đủ để chi trả cho một căn phòng tại khu sầm uất, qua một đoạn thời gian nữa sẽ đem lão thái thái tới trong thành phố ở chung.

Lão thái thái vui vẻ cười tới toe toét, gặp người đều sẽ nói rằng con trai mình có tiền đồ, có năng lực ở trong thành phố sắp xếp chuyện nhà cửa.

Hết thấy đều xuôi gió xuôi nước, muốn nói điều duy nhất khiến cho người ta bất mãn thì đó chính là nam nhân sau đêm đó, như có như không, dường như trốn tránh mình.

Thời điểm hắn tới phòng uống nước, Nghiêm Mộ Thanh bắt đầu thu dọn cốc; thời điểm hắn tan tầm, văn phòng của Nghiêm Mộ Thanh vẫn như trước đóng chặt; công ty liên hoan, Nghiêm Mộ Thanh cũng luôn ngồi ở vị trí cách xa hắn nhất. Mỗi lần Lý Chí muốn tới gần nói chuyện cùng y, y luôn có thể tìm ra bất cứ lý do nào đó để bỏ đi.

Ăn xong rồi không cần phụ trách vốn dĩ là việc tốt, chỉ là Lý Chí cố tình lại rất không vừa lòng.

Giữa trưa ngày hôm nay, Lý Chí cùng An Duy ăn trưa ở con phố bên ngoài công ty xong trở về, bỗng nhiên ở cửa sổ sát đất của một quán café, thấy được thân ảnh quen thuộc.

Nghiêm Mộ Thanh, còn có nữ nhân ngồi ở đối diện y.

Thấy Lý Chí bất động như tượng thạch, An Duy cũng nhin không được hướng theo tầm mắt của hắn, nhìn qua, “Nghiêm tổng cùng Lâm tiểu thư thật xứng đôi a, bất quá lại nói, Lâm tiểu thư thấy thế nào cũng không phải người có tính cách dâng trào tới mức ở trên cổ bạn trai để lại dấu hôn a. Nhìn người thực sự không thể nhìn mặt ngoài, ha ha...”

Nếu bình thường, Lý Chí khẳng định khinh thường để ý An Duy, chính là nữ nhân ngồi ở bên cửa sổ nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay của Nghiêm Mộ Thanh, Nghiêm Mộ Thanh cũng không giãy. Không biết y nói cái gì đó, Lâm Lị Lị buông mắt, ngượng ngùng nở nụ cười.

——— đôi tay với những khớp ngón tay thon dài kia, từng bị bắt phải vỗ về lão nhị của hắn.

——— đôi tay nam nhân bị tính khí nóng bỏng làm cho xương cốt như nhũn ra, cơ hồ cảm không được nam căn của chính mình.

Giống như nhìn không được nữa, Lý Chí quay đầu hướng phương hướng của công ty đi qua, nhin không được quay sang hỏi thăm An Duy chuyện của Lâm Lị Lị.

“Anh biết nữ nhân kia? Bạn gái của Nghiêm tổng?”

An Duy chuyên nghiệp, ra sức bán bạn bè đã 30 năm, “Đúng vậy, cùng một chỗ thực nhiều năm, thời điểm

công ty mới thành lập, Lâm tiểu thư thường đi tới cùng Nghiêm tổng, đối với nhân viên của chúng ta lúc đó cũng thực thân thiết. Tính tính thời gian, cũng nên tới lúc kết hôn rồi.”

Kết hôn sao.

Lý Chí trong mắt xẹt qua vẻ lo lắng.

“Lại nói tiếp, công ty thời điểm mới thành lập cũng không an bình. Nghe nói cha của Nghiêm tổng là trùm bất động sản Nghiêm Khiếu Văn. Nhưng nếu thực sự có lão cha nhiều tiền như vậy, cậu ta cần gì phải chạy tới chạy lui mở công ty, trong khi cha của cậu ta đã có tới 5 cái công ty con. Tôi thấy Nghiêm tổng cùng với Nghiêm Khiếu Văn kia nửa điểm quan hệ cũng không có, chắc hẳn chỉ là đám nữ nhân viên kia buồn linh tinh mà thôi.”

“...” Nghiêm Mộ Thanh trong nhà có tiền, thời kì học đại học đây là chuyện mọi người đều biết, như thế nào nghe An Duy nói như vậy, hẳn lại có cảm giác y thực vật vả mới có thể gây dựng sự nghiệp?

Hắn còn tưởng Nghiêm Mộ Thanh thổ hào là được cha cấp tiền mở công ty nữa kia, chắc.

Trở lại công ty, vừa mới ngồi xuống, Trần tỷ ở cách vách liền chạy tới, vẻ mặt nhiệt tình bưng café đưa cho Lý Chí.

“Tiểu Chí à, tuổi của cậu cũng không còn nhỏ, có hay không từng lo lắng qua vấn đề kết giao bạn gái a?”

“Khụ khụ...” Lý Chí thỉnh thoảng bị sắc café, “Này... Trần tỷ, trong nhà tôi điều kiện không được tốt, không thể để cho cô nương nhà người ta theo tôi chịu khổ...”

“Nói cũng không thể nói như vậy, Trần tỷ nhìn tiểu tử cậu liền thấy rất tốt, người thì đơn thuần, lại chịu được khổ nhọc, bằng không để chị giới thiệu cho cậu một người bạn gái? Tiểu Hân đứa nhỏ này đối với vật chất không yêu cầu cao, chỉ cần có thể tìm được người đáng tin cậy... Chào Nghiêm tổng!”

Thời điểm Trần tỷ đang lải nhải, Lý Chí tựa như đi vào cõi tiên, bỗng nhiên thấy cô vội vàng vàng đứng lên. Lý Chí sau đó liền thấy, Nghiêm Mộ Thanh đứng tại trong hành lang, cùng những người khác chào hỏi.

“Xin chào Trần tỷ.” Nghiêm Mộ Thanh lộ ra nụ cười thanh thuần đáp lại ân cần thăm hỏi của Trần tỷ, y nâng lên cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, trong thanh âm mang theo ý cười, “Cách thời gian làm việc buổi chiều còn 10 phút, Trần tỷ muốn làm bà mối thì cần phải nắm chặt thời gian.”

“Ôi chao, không có đâu, tôi nhìn liền biết Tiểu Lý là một mầm non tốt...”

Mắt thấy Trần tỷ lại muốn tiếp tục lải nhải, Lý Chí từ chỗ ngồi đứng lên, nhất thời không biết bản thân là muốn cùng nam nhân chào hỏi hay là giải thích chuyện vừa rồi.

Lý Chí còn ngượng ngùng đứng lên, Nghiêm Mộ Thanh lại như không phát hiện, trốn vào văn phòng của chính mình.

Lý Chí cắn chặt răng, nam nhân này đối với ai cũng đều tươi cười nhã nhặn thân thiết, vì cái gì chỉ duy nhất là không nhìn mình.

Rõ ràng... đã thân mật như vậy.

15. Chương 15

Từ qua trưa tới giờ, Lý Chí đều trưng ra vẻ mặt tuấn tú vững vàng, liền ngay cả Trần tỷ muốn vờ vàng làm mỗi cũng thức thời không dám tới tìm hắn nói chuyện. Đợi cho tới thời gian tan tầm, tất cả mọi người đã rời đi, Lý Chí đem chân gác lên trên bàn, chờ cửa văn phòng của nam nhân mở ra.

Lý Chí liền duy trì tư thế này đợi 30 phút, vẫn không thấy người đi ra, Lý Chí chẹp chẹp miệng.

Trong văn phòng của nam nhân có màn cửa chớp, bên ngoài nhìn vào không thấy được tình huống bên trong, nhưng mà Nghiêm Mộ Thanh từ bên trong chỉ cần xốc lên một kê hở nhỏ thì liền có thể thấy rõ ràng được tình cảnh bên ngoài.

Tượng tượng được bộ dạng nam nhân nằm úp sấp trên cửa sổ nhìn lên chính mình, Lý Chí nhin không được cười lên tiếng.

Không muốn tiếp tục cùng Nghiêm Mộ Thanh kéo dài như vậy, Lý Chí đi tới trước cửa văn phòng của y, gõ cửa phòng.

“Nghiêm tổng?”

Bên không không có ai trả lời lại.

Giả bộ với tôi? Lý Chí nhíu mày, dè nén tức giận lại gõ cửa hai ba cái, Nghiêm Mộ Thanh nhót mình bên trong vẫn không lên tiếng. Hao hết toàn bộ kiên nhẫn, Lý Chí chuyển động tay nắm cửa.

A, khóa...

Lý Chí đi tới trên bàn của Trần tỷ, cầm lấy một chiếc cài áo hình hoa, dùng kim băng trên cài áo hai ba cái liền mở được cửa văn phòng của Nghiêm Mộ Thanh.

Nghiêm Mộ Thanh vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Chí đứng ở cửa phòng, vẻ mặt lộ ra bối rối, giây tiếp theo lại hồi phục bộ dạng đứng đắn.

Y cầm lấy bút ở trên bàn, che giấu những chữ viết và ký tự lung tung trên bản ghi chép trước mặt, “Lý Chí, có chuyện gì?”

Lý Chí cười lạnh, “Nghiêm tổng thời điểm lần trước tới trước cửa, không phải nói rằng đã cùng Lâm Lị Lị chia tay sao?”

Nghiêm Mộ Thanh sửng sốt một chút: “Cậu thấy rồi?”

“À, chỉ là nhìn thấy hình ảnh tình chàng ý thiếp mà thôi.”

Nghiêm Mộ Thanh nâng tay phủ lên trên cái trán, “Tôi cùng Lị Lị thật sự đã chia tay, cô ấy hôm nay tới chính là để nói cho tôi biết rằng cô ấy đã có bạn trai mới, về sau này sẽ không tới tìm tôi nữa... Tôi, chúc phúc cho cô ấy mà thôi.” Sau khi nói xong lại cảm thấy được bản thân không cần phải hướng nam nhân giải thích, lập tức nhanh chóng ngậm miệng.

Lý Chí nói, “Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng cậu?” Hắn chậm rãi hướng Nghiêm Mộ Thanh đi qua, quanh thân đều mang theo khí tràng mù mịt, “Cậu nói cậu là bằng hữu của tôi, sau đó lại ở trước mặt bao nhiêu người trong trường bảo tôi là đồ nông thôn, cút đi; cậu nói cậu cùng Lâm Lị Lị chia tay, mới vài ngày đã nhân tiện bắt tay uống café.” Hai tay của hắn chống lên trên tay vịn ghế mà Nghiêm Mộ Thanh đang ngồi, “Cậu một đại nam nhân như vậy, bị lão tử ôm cả người liền nhũn ra, là thân thể Nghiêm tổng không tốt? Hay là... trời sinh dâm đẳng đây.”

“Là thật.” Nghiêm Mộ Thanh nhìn Lý Chí, lại giống như xuyên qua thân thể của hắn, nhìn về một địa phương xa xăm, “Tôi cùng Lị Lị chia tay, là thật...”

Lý Chí nhe răng cười một tiếng, “Cậu tới tôi đi, ông chủ có nhu cầu, chúng tôi nhân viên làm thuê đương nhiên sẽ phải vì ông chủ mà phân ưu, Nghiêm tổng thật sự không cần phải cùng tôi giải thích.”

Nghiêm Mộ Thanh da mặt không khỏi nhảy lên, “Không phải như vậy...” Ý thức được cả công ty chỉ còn lại mỗi mình mình cùng kẻ xâm lược trước mắt này, tiếng nói của y thậm chí mang theo một tia khóc nức nở: “Tôi cùng Lị Lị chia tay, tôi... không có biện pháp cùng cô ấy ở cùng một chỗ.”

Lý Chí nhướng mi, cười nhạt nói, “Cậu không cương a.” Thân thể dưới thân run rẩy, Nghiêm Mộ Thanh biểu tình đem hàm răng cắn chặt. Lý Chí lúc này mới ý thức được, bản thân rất có thể đã vô tình nói toạc ra bệnh không tiện nói của nam nhân.

Chính là...

Lý Chí làm càn phủ tay lên trên hạ thân của Nghiêm Mộ Thanh, trêu đùa nói, “Thứ đồ này tuy rằng có

vô dụng, nhưng công năng vẫn là đầy đủ hết a. Nghiêm tổng chẳng lẽ đã quên, tiểu huynh đệ của Nghiêm tổng ở trong tay tôi đã bắn vài lần?” Nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, Lý Chí càng thêm táo tợn, “Chẳng lẽ Nghiêm tổng, cũng là gay?”

Nam nhân bộ dạng tựa như không nghe được gì hết, tầm mắt dừng ở trên máy tính, để lộ ra một chút cảm xúc lo lắng. Lý Chí theo tầm mắt của Nghiêm Mộ Thanh nhìn qua.

“Dừng nhìn...” Nghiêm Mộ Thanh muốn ngăn cản nam nhân, chính là đã không còn kịp nữa rồi.

Yên lặng như cõi chết, máy tính tuy rằng một chút âm thanh cũng không có, nhưng mà hình ảnh đang quần vào nhau hiện lên trên màn hình không khó để nhìn ra đây là một bộ GV.

Nghiêm Mộ Thanh nếu là cong, trực tiếp liền người khiêng về nhà lấy làm vợ thì thực tốt.

Ý tưởng bá đạo ngày đó hiện lên trong đầu, đè ép chặt đứt, cuối cùng chỉ còn sót lại một tia lý trí.

Không nhìn tới biểu tình của nam nhân dưới thân, trực tiếp một phen xé rách tây trang vương bận trên người Nghiêm Mộ Thanh, cúi đầu một ngụm ngậm lấy nhũ tiêm trước mặt, hai tay cũng lặng lẽ xoa thắt lưng của người trước mắt.

Ngoài cửa sổ, đèn đóm rực rỡ vừa mới lên.

16. Chương 16

Bị nam nhân trên người gần như thô bạo xé rách đầu vú, Nghiêm Mộ Thanh một tay che khuất đi hai mắt, ý đồ muốn trốn tránh sự thật vừa mới phát sinh.

Ở trong văn phòng của mình xem GV, còn bị nam nhân phát hiện.

Lại có giải thích như thế nào cũng sẽ không có người nào tin.

....

Nghiêm Mộ Thanh từ nhỏ tới lớn vẫn là bạch mã vương tử trong mắt nữ sinh, người bộ dạng đẹp trai, trong nhà có tiền, còn mang theo một cỗ thân sĩ tao nhã, trong trường các cô gái mỗi ngày đều hi vọng có thể được đứng bên người của y. Chính là bất hạnh của gia đình khiến cho Nghiêm Mộ Thanh hoàn toàn không tin tưởng vào tình yêu thuần túy.

Cha của Nghiêm Mộ Thanh từ nhỏ trong nhà có tiền, sau khi trưởng thành, trong nhà cho ông một món tiền để ông tự chủ gây dựng sự nghiệp. Phỏng chừng cũng do vận khí tốt, Nghiêm Khiếu Văn lựa chọn ngành bất động sản được ưa chuộng nhất thời gian đó, gần gũi vài năm sau đã không cần tới sự trợ giúp ở trong nhà, hơn nữa bắt đầu có danh khí trong ngành. Cha mẹ của mẹ y đều là giáo sư, tuy nói coi như thế gia thư hương, nhưng mà điều kiện cũng không thể so với cha của y. Cố tình hai người trẻ tuổi lại không phải nàng không cưới làm vợ, không phải chàng không lấy làm chồng, trong nhà căn bản không ngăn cản được.

Nghiêm Mộ Thanh sinh ra không tới ba năm, tranh đấu trong nhà không lại không tránh được bạo phát. Cha thích xem ca kịch, hi vọng vợ mình có thể dùng đồ trang điểm cao quý, áo khoác ngoài da lông tinh xảo, đem cách ăn mặc bản thân trở thành giống như một phu nhân thượng lưu. Mẹ lại tin tưởng rằng mỗi phân tiền sẽ không duyên không có mà tới, vẫn như trước mỗi ngày cũng người bán hàng rong trong chợ thức ăn chặt chém giá cả tới không được không ngừng.

Vì thế cha rốt cuộc chịu không nổi, tìm một vị quý tiểu thư chân chính trong xã hội thượng lưu, một cước đem mẹ đạp đi.

Mẹ ôm y khóc một đêm, ngày hôm sau ngồi máy bay bay qua Mỹ.

Châm chọc chính là, nữ nhân kia cùng cha, mặc kệ cố gắng như thế nào cũng không sinh được đứa nhỏ, cho nên Nghiêm Mộ Thanh liền có được vòng hào quang con trai độc nhất của Nghiêm Khiếu Văn, một đường lớn lên dưới ánh mắt hâm mộ của những người khác.

Những cô nương đáng yêu ôn nhu này, y sợ tổn thương tới đối phương, cho nên vẫn luôn kính nhi viễn chi (*kính trọng nhưng không gần gũi*). Sau lên đại học mới cảm thấy tuổi mình cũng không kém lắm, dần dần cùng Lâm Lệ Lệ tạo dựng tình cảm.

Năm ấy đại học, ông ngoại phá sản, mẹ cầu hết tất cả thân thích bằng hữu, rơi vào đường cùng liền gọi điện thoại cho Nghiêm Mộ Thanh. Nghiêm Mộ Thanh không chút phân vân, lấy một chút tiền liền chuyển vào trong sổ tiết kiệm của mẹ mình.

Tuy nói đưa tiền cho con trai dùng không chút keo kiệt, nhưng mà Nghiêm Mộ Thanh từ xưa tới nay không phải người có tính cách tiêu loạn tiền. Nghiêm Khiếu Văn vẫn không nhịn được liền tra xe ghi chép chuyển khoản của con trai.

Vì thế, buổi sáng thi đấu hữu nghị bóng rổ ngày hôm đó, Nghiêm Mộ Thanh mang theo đồng phục, bị cha mình ngăn cản.

“Nếu mày không phải con tao, mày mẹ nó cái gì cũng không phải!” Nam nhân nổi giận, nói lời không chút lựa chọn.

Nghiêm Mộ Thanh hé ra khuôn mặt lạnh lùng, “Tôi không hiếm lạ.”

Thời điểm xoay người rồi đi, còn có thể nghe thấy được nam nhân phần nộ rít gào, “Mày cút đi cho tao! Cút đi tới chỗ mẹ của mày ấy. Mày mẹ nó có bản lĩnh thì tự mình kiếm tiền đi, cũng đừng nghĩ tới tao đây sẽ giúp đỡ mày!”

Trong ngày hôm ấy, cả ngày sắc mặt của Nghiêm Mộ Thanh đều lạnh lùng rét buốt như băng, cổ tình Lý Chí còn hướng vào ‘họng súng’ của y, một chuyện hiểu lầm khiến cho mọi chuyện rẽ ngoặt.

Nghiêm Mộ Thanh tính cách tốt, vui vẻ trợ giúp người khác không tiếc cũng không sẽ cùng người khác chấp nhặt. Nói trắng ra chính là loại thiếu gia có tiền luôn ‘trách trời thương dân’. Tựa như Lý Chí như vậy, là loại người xuất hiện ít tới đáng thương trong sinh mệnh của y, người mà y không cách nào đối phó được.

Vì thế thời điểm Lý Chí muốn chuẩn bị đi lên giải thích, y chính là lạnh lùng đẩy đối phương ra, còn nói, cút, đồ nông thôn.

Nghiêm Mộ Thanh cùng ngày liền bay tới Mỹ thăm mẹ, lại quay về trường học đã là chuyện của một tuần sau đó.

Y thấy Lý Chí một người ngồi ở trong căn tin, chuẩn bị đi qua cẩn thận giải thích một phen, Lý Chí chính là ngẩng đầu lạnh lùng liếc y một cái, cũng không quay đầu lại rồi rời đi.

Lý Chí trốn tránh y, y cũng không có biện pháp hạ xuống tư thái, đi quán quýt lấy đối phương, dần dà lâu dài sẽ không còn cùng nhau xuất hiện nữa.

Sau đó có nữ sinh bắt đầu truyền ra quan hệ giữa Lâm Lị Lị cùng Lý Chí, càng truyền càng thái quá. Nghiêm Mộ Thanh kỳ thật luôn luôn không nghe những lời đồn đãi nhảm nhí, cuối cùng Lâm Lị Lị lại bị đồn đại dọa tới, tự mình chạy tới trước mặt Nghiêm Mộ Thanh thẳng thắn.

Đối mặt với bạn gái khóc tới hoa lê mang vũ (*khóc lóc thảm thiết*), Nghiêm Mộ Thanh không có biện pháp trách cứ đối phương, trong lòng đối với Lý Chí áy náy càng ngày càng thêm sâu.

Cho nên thời điểm gặp lại được Lý Chí, Nghiêm Mộ Thanh là muốn tặng cho đối phương cơ hội thắng chức; Lý Chí say tới lão đảo, Nghiêm Mộ Thanh vì tình nghĩa bạn học, lo liệu đem hắn đưa về nhà; sau nam nhân lại say khướt, Nghiêm Mộ Thanh vốn định một quyền đâm ngất hắn, chính là Lý Chí trong lúc mất lơ dờ mong lung, mở miệng gọi ra chính là tên của Lâm Lị Lị. Nghiêm Mộ Thanh mang theo xin lỗi chần chờ một giây, lại hối hận đã không còn kịp nữa.

Nhược điểm bị đối phương cầm trong nháy mắt, Nghiêm Mộ Thanh toàn thân đều xịu lơ.

Một lần có thể nói là trùng hợp, chính là lần thứ hai, bởi vì bị nam nhân đụng vào, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, y không thể nào xem nhẹ khác thường của thân thể bản thân.

—— đối mặt với nữ nhân không cương lên được, chính là bị nam nhân sờ một cái liền lập tức nổi lên phản

úng.

Trong khoảng thời gian né tránh nam nhân này, Nghiêm Mộ Thanh có chút nhàn rỗi, bắt đầu tra tìm tư liệu, tiểu thuyết liên quan tới đồng tính luyến ái. Khi nhìn thấy GV Âu Mỹ, hai tay y dừng một chút, vẫn là nhún xuống.

Y vừa mới mở GV ra, liền thấy được trên màn hình phóng đại đặc tả của tính khí, không khỏi nhăn xoắn mày lại.

Mà lúc này chính là lúc Lý Chí nạy cửa đi vào, nhìn thấy y bộ dạng nghiêm túc ngồi xem máy tính.

....

Lý Chí vừa lòng đem hai bên đầu vú đều cắn tới rách da, bàn tay to lớn chậm rãi đặt lên trên hạ thể của Nghiêm Mộ Thanh, mang theo âm điệu khàn khàn treu đùa: “Thực có tinh thần nha.”

Quân lính tan rã.

Đáp án đã không cần nói cũng biết.

17. Chương 17

Trong đại sảnh của công ty đã tan tằm một mảnh yên tĩnh, chỉ có trong căn phòng đang đóng chặt phát ra một tia ánh đèn len lỏi, cẩn thận nghe kĩ còn có thể nghe thấy được tiếng nước hỗn tạp khả nghi, nhìn không được truyền ra tiếng rên rĩ.

“Ngô a...”

Trên bàn làm việc hỗn độn là quần áo của đôi nam nhân, hai chân của Nghiêm Mộ Thanh bị Lý Chí tách ra, nâng lên đặt ở trên tay vịn của ghế, vô lực thừa nhận va chạm của nam nhân.

Quá sâu...

Nghiêm Mộ Thanh tránh cũng không thể tránh, mỗi một lần đều bị Lý Chí thao tới mức lưng hung hăng bị va đập vào phần lưng dựa của ghế. Nghiêm Mộ Thanh phát hiện ra hô hấp của bản thân hoàn toàn không theo kịp được tốc độ mạnh mẽ của Lý Chí đang thao mình, thẳng thừng bị nam nhân làm cho không thể hô hấp nổi, hoàn toàn không giấu nổi được tiếng rên rĩ đang phát ra.

Lý Chí đối với loại tư thế cơ thể này rất vừa lòng, hần cúi đầu nhìn, nam nhân dưới thân toàn mỗi một chi tiết đều không thể trốn khỏi được ánh mắt của hắn.

Dường như đang tuần tra lãnh địa của mình, Lý Chí thất lưng không ngừng, lại dùng ánh mắt nóng rực đem toàn thân Nghiêm Mộ Thanh quét nhìn một lần. Nhũ tiêm sưng đỏ, cơ bụng đáng thương co rút lại, còn có tính khí sung huyết đang được tay mình không ngừng thưởng thức. Cuối cùng ánh mắt dừng lại tại nơi mà đang bị bắt buộc tiếp nhận bản thân mình kia, ánh mắt của Lý Chí không khỏi tối sầm lại.

Nam nhân này nằm ở dưới thân thể mình, vì bản thân mình mà mở ra hai chân, liên tục bị mình sáp nhập.

Nam nhân này, là của ta!

Nhận thấy được ánh mắt của Lý Chí đang dừng lại ở nơi hai người tương liên, Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ tới mức hận không thể chui xuống đất. Chỉ là y trốn không thoát được người nam nhân cường hãn ở trên thân, chỉ có thể mở miệng thỉnh cầu nam nhân: “Lý Chí... đừng nhìn...”

“Ngô... Đừng... đừng nhìn...”

Lý Chí nhường nhường mi, sau khi biết Nghiêm Mộ Thanh là con, Lý Chí đầy đầu đều là ý tưởng đem nam nhân lấy về nhà. Hắn đưa tay ôm chặt thắt lưng đang xuy lơ của Nghiêm Mộ Thanh, khiến cho nam nhân không thể không kê sát, cảm thụ nóng rực của hắn.

“Nghiêm tổng, tốt xấu gì chúng ta cũng đã lên giường ba lần, như thế nào lại mang cả tên cả họ ra kêu như thế?”

“A... đừng đâm... cậu đi ra ngoài...”

“Không bằng tôi giúp Nghiêm tổng ngấm lại.” Nam nhân ở tại bên tai của Nghiêm Mộ Thanh thở hổn hển, “Tỉ như... Chí ca ca?”

“Ân a...” Nghiêm Mộ Thanh không chút nào che giấu bản thân trở mình xem thường, đối lấy trừng phạt ngoan tuyệt đè nặng lên điểm mẫn cảm từ nam nhân.

“Mẹ tôi nói cha tôi qua đời... Ngô... Quý, đừng kẹp nhanh như vậy, thả lỏng một chút a.” Nói như vậy, Lý Chí vươn tay nhu nhu mông thịt mềm mại của Nghiêm Mộ Thanh, “Tôi không ngại cậu gọi tôi là lão công.” Giống như đã nghe thấy được nam nhân dụ ngoan ở bên tai mình kêu lão công, Lý Chí lộ ra một tia cười thỏa mãn quý dị.

“Không bằng tôi giúp Nghiêm tổng làm mẫu một chút.”

Nghiêm Mộ Thanh còn chưa kịp phản ứng lại, hai chân đã bị nam nhân cường thế đè ép sát nách. Trên

lưng của Lý Chí hướng về phía trước đâm vào, đi tới chiều sâu trước nay chưa từng có.

“Thích sao, tức phụ nhi?”

(tức phụ nhi: là cô vợ nhỏ)

Bị thao tới mức nhẹn không được bắn ra, nam thân ở tại dưới thân của Lý Chí không ngừng lại được run rẩy, nghe thấy câu nói này, trong nháy mắt từ lỗ tai tới phần hông liền biến đổi.

Lý Chí lại không tốt bụng như vậy, cấp cho nam nhân thời gian giảm xóc, dưới thân lại một lần nữa ngoan tuyệt luật động, lần lượt đâm tới chỗ sâu nhất trong thân thể đáng thương của nam nhân. Bất đồng với lực đạo đã man dưới thân, Lý Chí cúi người xuống, ở trong ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, thông thả, cường thế, hàm trụ đôi môi của đối phương, đem tất cả gấn bó lấp đầy trong lúc đó.

“Ngô ân!”

Nghiêm Mộ Thanh chưa từng được người ta cưỡng thế hôn qua như vậy, trong lúc nhất thời chỉ có thể giương miệng để cho nam nhân chơi đùa. Lý Chí liếm láp từng góc từng tắc trong miệng của Nghiêm Mộ Thanh, đem đầu lưỡi của đối phương quấn tới trong miệng của bản thân, dùng răng nanh cố định, không để cho nam nhân có đường sống thu hồi. Dù bận bịu nhưng vẫn ung dung đem cái lưỡi mềm mại của đối phương nhấm nháp tới thống khoái. Thời điểm Lý Chí rời đi, đầu lưỡi bị mút tới tê dại vẫn còn phản ứng với ra trong không khí. Lý Chí thậm chí còn có thể thấy rõ ràng một sợi chỉ bạc từ trên đầu lưỡi chưa kịp thu về của Nghiêm Mộ Thanh dính sang miệng của chính mình.

Hắn hung hăng thao nam nhân vài cái, sau đó rút ra tới tận cùng, thưởng thức thân thể của nam nhân bởi vì bản thân rút ra thật nhanh, theo phản xạ bắn ra trước một chút.

Lý Chí cúi đầu, nghiêm túc đem cái trán của chính mình đặt trên nam nhân, từ góc độ này hắn không thấy rõ được biểu tình của Nghiêm Mộ Thanh, chỉ có thể nhìn thấy lông mi run rẩy của y.

Dùng ngữ khí tựa như cầu hôn, hắn nói: “Nghiêm Mộ Thanh, làm tức phụ nhi của anh đi.”

Biểu tình đứng đắn không duy trì được quá một phút đồng hồ, tựa như che giấu, hắn cầm lấy bàn tay thon dài của Nghiêm Mộ Thanh, phủ lên trên tính khí của mình, dẫn dắt đối phương chặt chẽ cầm lấy vận mệnh tử *(một cách gọi khác của ‘cái đó’)* của mình.

“Nghiêm Mộ Thanh, làm tức phụ nhi của anh, cùng anh qua một đời.”

“Anh không miễn cưỡng em... Em nếu không muốn, anh ngày mai liền biến mất, không bao giờ... xuất hiện ở trước mắt em nữa.”

Nghiêm Mộ Thanh duy trì tư thế hai chân mở ra, tay phải còn nắm tính khí của nam nhân, bị lời thô lỗ không hợp lệ này đánh thật sâu vào trong lòng. Y bỗng nhiên cảm thấy được toàn thân tựa như đang ở trong chảo nóng, giống như bị đun sôi mà nóng lên.

——— thời điểm vừa xem GV, rõ ràng một chút phản ứng cũng không có.

——— bị nam nhân trước mắt chạm một cái, liền đáng xấu hổ mà cương lên.

Y nhắm mắt lại, trong hốc mắt, nước mắt đảo quanh nhịn không được mà rơi xuống. Thanh âm của y rất khẽ, một cây kim rơi xuống mặt đất cũng đều có thể dễ dàng bao trùm lẫn át đi, bất quá Lý Chí lại nghe được rất rõ ràng. Y nói: “Ừm.”

Tim đập luống cuống rốt cuộc cũng trở về như cũ, Lý Chí làm bộ làm tịch nở ra một nụ cười tràn ngập áp lực tình thế.

“Tức phụ nhi, nhanh vuốt vuốt cho anh đi, vuốt bẩn ra rồi, chúng ta cùng về nhà.”

18. Chương 18

Thỏa mãn hưởng thụ trọn vẹn khuôn mặt đỏ bừng của nam nhân đang được phục vụ trên tay mình, Lý Chí thấy trên người Nghiêm Mộ Thanh chỉ còn lại chiếc áo sơ mi đã bị phá thành từng mảnh, bỗng nhiên cảm thấy được có điểm tự làm tự chịu.

Vì thế, hắn che giấu oán giận: “Em cái người này, quần áo chất lượng làm ra cũng chỉ như vậy thôi...” Miệng nói như vậy, nhưng vẫn cầm lấy áo khoác tây trang rơi xuống khoác lên cho Nghiêm Mộ Thanh. Lý Chí muốn ôm nam nhân tới bãi đỗ xe, Nghiêm Mộ Thanh kiên trì muốn tự đi, Lý Chí bất đắc dĩ chỉ có thể hảo hảo giúp đỡ.

Người trông cửa nhìn thấy hai người mới vừa tăng ca đi ra, hảo tâm nhắc nhở: “Người trẻ tuổi chú ý thân thể, đừng vì một chút tiền mà mệt nhọc quá độ.”

Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ quay đầu, Lý Chí chỉ có thể oán thầm: Chính là vì thân thể a, đây không phải là sợ bị ghen hoài sao.

Lên xe của Nghiêm Mộ Thanh, Lý Chí nói ra một cái địa chỉ chưa bao giờ nghe qua, Nghiêm Mộ Thanh hơi sợ sệt: “Nhà của anh không phải ở tiểu khu Lộc Uyển sao?”

Lý Chí nhe ra hàm răng: “Là phòng ở anh mới mua, vừa mới trang hoàng xong, mang vợ tới xét duyệt một chút.”

Nghiêm Mộ Thanh bắt mãi mãi bấm một câu: “Đừng há mồm vợ ngậm miệng vợ.” Vẫn ngoan ngoãn theo hướng đường mà Lý Chí chỉ lái xe đi.

Lý Chí: “Mông đau không?”

“Còn... tốt.” Nghiêm Mộ Thanh một bộ biểu tình = =.

“Ha ha, anh ghen làm tiền diễn lâu như vậy vẫn có hữu dụng ha.”

“..... Câm miệng!”

Tối phòng ở mà Lý Chí mới mua, trong không khí còn lưu lại một chút ít mùi sơn thoang thoảng. Nghiêm Mộ Thanh đảo mắt một cái lướt qua, trang hoàng bằng hai màu xanh lục và vàng, trên bàn còn bày ra một đĩa hướng dương, cả căn phòng lộ ra một cỗ sinh khí.

Tựa như cùng tính cách của Lý Chí giống nhau, Nghiêm Mộ Thanh hạ mắt. Có chí tiến thủ, hung hăng, còn có thực ngậy thơ.

Lý Chí từ phía sau ôm lấy y: “Phòng mới như thế nào, có thích không? Chúng ta trước động phòng, ư?”

Nghiêm Mộ Thanh ánh mắt lóe lóe, y kỳ thật còn chưa thể có thói quen thụ động bị người ta làm như vậy, nhưng mà... nếu cùng một chỗ, một đại nam nhân, cũng không cần phải nhăn nhó.

Người yêu nhau đi tới bước này là đương nhiên, nếu không phải khi đối mặt với bộ ngực căng tròn bán che của Lâm Lệ Lệ lúc nằm trên giường, y đột nhiên phát hiện mình cương không nổi, y cũng không hi vọng bản thân vẫn là xử nam.

Thẳng tới khi...

Tuy rằng trong lòng tìm cách trong sáng vô tư, nhưng bên tai đổ lên vẫn là bán đứng y.

Bị nam nhân ôm tới nằm trên giường lớn, Nghiêm Mộ Thanh còn có ý đồ tranh thủ một chút quyền lợi, “Trước tắm rửa...”

Lý Chí nhanh chóng đem bản thân cùng đối phương đều cởi sạch, nhào tới: “Làm xong rồi lại tắm.”

Sau đó Nghiêm Mộ Thanh thấy Lý Chí từ trong cặp công văn của hắn, lấy ra vài bình dầu bôi trơn.

Nghiêm Mộ Thanh giận: “Anh đi làm mà lại mang theo loại đồ vật này hả?”

Lý Chí nghĩ thầm, lần đầu tiên chính là bởi vì không có loại đồ vật này cho nên mới để em trốn được, công tác chuẩn bị là phải chuẩn bị đầy đủ a. Hắn cười làm lành, “Dùng để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào mà thôi.”

Nghiêm Mộ Thanh thiếu chút nữa bị câu nói ra vẻ nho nhã này làm cho tức tới ngất xỉu. Bất quá, Lý Chí không cho y bao nhiêu thời gian, tuy rằng vừa rồi mới thừa nhận dị vật, thế nhưng Lý Chí vẫn lo lắng quét vào lọ dầu bôi trơn, thật cẩn thận dùng ngón tay sấp vào bên trong, đồng thời ở phía trước cũng an ủi tính khí của nam nhân.

Lý Chí so với Nghiêm Mộ Thanh càng hiểu biết những chỗ mẫn cảm trên cơ thể y, hai ngón tay chậm rãi đè lên trên điểm mẫn cảm trong cơ thể của nam nhân. Nghiêm Mộ Thanh mặt đỏ tới mức như muốn xuất huyết, vì không muốn bị mất mặt, bị ngón tay của đối phương đâm tới bắn ra, Nghiêm Mộ Thanh không thể không mở miệng yêu cầu Lý Chí, “Àn... anh, nhanh lên...”

“Tuần lệnh, bà xã đại nhân!” Đối mặt với Lý Chí giả bộ cười tới súc sinh vô hại, tốc độ trên tay lại tận lực đâm xuyên nam nhân, xu hướng càng ngày càng nhanh hơn. Ngón tay đè nén lên mảnh đất mẫn cảm dưới thân, hắn vừa lòng nhìn Nghiêm Mộ Thanh bị bản thân sấp tới mức muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể lắc mông rên rỉ, đồng thời cũng cảm giác được tính khí trong tay bắt đầu nhịn không được co rúm lại.

“Àn a...”

Rốt cuộc, nam nhân thất thần bắn tại trong tay của Lý Chí.

19. Chương 19

Lý Chí hôn lên khoeo mắt phiếm hồng của Nghiêm Mộ Thanh.

Sau đó, hắn đem tiểu huynh đệ của mình đặt ở huyết khẩu của đối phương.

Nghiêm Mộ Thanh đôi mắt như hạt châu đảo quanh, còn đắm chìm trong đả kích bị nam nhân dùng ngón tay sấp tới bắn ra, lại cảm giác được một luồng nóng ở giữa hai đùi uy hiếp tới không thể bỏ qua.

“Lý Chí, anh... chờ... A...”

Sau khi xác nhận là không bị thương tới Nghiêm Mộ Thanh, Lý Chí nhắm ngay lỗ nhỏ, chỉnh một cái liên đâm vào.

Thực thích!

Lý Chí thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Nghiêm Mộ Thanh, anh muốn chết ở trên người của em!”

Không phải Nghiêm tổng, cũng không phải Nghiêm đại thiếu, nam nhân vẻ mặt thỏa mãn kêu ra, chính là tên của chính mình.

Nghiêm Mộ Thanh trong lòng giống như có lông chim lướt qua trêu chọc, y dời tầm mắt, không dám nhìn khuôn mặt hiện ra vẻ trầm luân kia của Lý Chí, nhẹ nhàng thúc giục: “Anh động hay không động?”

“Động, phải động.” Lý Chí mở hai mắt, sớm không còn là đôi mắt cá chết ngày thường, trong mắt phượng trản ngập tình dục. Hắn mỉm cười nâng tay đem miệng của nam nhân căng ra độ căng lớn nhất, bắt đầu mưa rền gió dữ luật động.

“Ân... rất, quá nhanh...”

Nghiêm Mộ Thanh bị công kích mãnh liệt đột nhiên đâm tới làm cho lay động, cắn môi dưới, ý đồ ngăn cản những tiếng rên rỉ sắp thoát ra.

Lý Chí cúi đầu hôn lên cánh môi của y, ngừng đầu nói: “Thao chết em, Nghiêm Mộ Thanh.”

“Ngô a...” Nghiêm Mộ Thanh bị nam nhân sáp tới thần chí không rõ, chỉ có thể kêu tên của nam nhân, “Lý Chí...”

Lý Chí nhú nhú mày, thất lưỡng động tác không ngừng, lôi kéo hai chân của Nghiêm Mộ Thanh tới trên eo mình, thân thể cúi xuống, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn nam nhân, “Đã đáp ứng làm vợ anh, còn ở trên giường kêu tên họ nam nhân của mình?”

“... A... ngô... Lý Chí... điếm nhẹ chút...” Nhìn thấy người dưới thân bị bản thân thao tới mức ý thức không rõ kêu tên mình, Lý Chí tiến tới bên tai của nam nhân, dụ hống nói: “Tức phụ nhi, ngoan, gọi lão công.”

Tất cả mẫn cảm thân thể đều bị nam nhân trên người nắm giữ, Nghiêm Mộ Thanh bị sáp tới thần trí hoảng hốt, đối với lời nói của nam nhân chẳng biết có nghe rõ được hay không, chỉ biết người trên thân chính là chúa tể của chính mình, chính mình phải nghe theo hắn, vì thế y mở miệng, vô thức phục tùng.

“Lão công... ô ô, lão... công... nóng...”

Lý Chí đỏ mắt, lại quỷ dị mím môi nở nụ cười, hắn thò tay xuống dưới, bắt đầu lại vuốt ve tính khí bắt đầu ngẩng đầu lên của người dưới thân, “Bà xã lại cứng rồi.”

Nói như vậy, lại hoàn toàn không có ý tứ hỗ trợ, chính là hai tay bắt lấy hai chân trơn nhẵn đang đặt trên thắt lưng mình của Nghiêm Mộ Thanh, nhẹ giọng mệnh lệnh, “Kẹp chặt.” Lập tức cảm nhận được hai chân thon dài trên lưng thuận theo quán lấy chính mình, Lý Chí cúi đầu thưởng cho nam nhân một cái hôn khẽ.

Hắn cùng thanh âm ôn nhu nhất trên đời, mềm mại nhất trên đời, nói: “Thực ngoan.”

Nghiêm Mộ Thanh trong mộng mang theo tính khí nóng bỏng của đối phương, hai chân quán lấy trên thắt lưng hữu lực của đối phương, bị đối phương liên tục thao tới nơi sâu nhất trong thân thể. Thân thể mỗi một chỗ đều bị đối phương nắm trong tay, ở trên giường của đối phương.

Nghiêm Mộ Thanh tựa như điên cuồng, đem hai tay vô lực vòng lên trên cổ của Lý Chí, nhìn thẳng vào tầm mắt áp bách của đối phương, vô thức mở miệng: “Lão công.”

Mà nam nhân đáp lại y, vĩnh viễn là đâm chọc, toàn bộ một lần lại một lần hết sức rút ra đâm vào, đem Nghiêm Mộ Thanh thao tới mức rên rỉ đứt quãng.

Tính khí của Nghiêm Mộ Thanh đã muốn bành trướng tới tận cùng, Lý Chí hạ mắt nhìn thứ kia, ý tứ hàm xúc không rõ cười khẽ một tiếng.

Lập tức hắn đem tính khí của bản thân, cường thế đâm vào lỗ nhỏ của Nghiêm Mộ Thanh, quy đầu không chút thương tiếc đẩy tới điểm G của đối phương.

“Ngô... A a a!!” Không có bất luận an ủi gì, Nghiêm Mộ Thanh cứ như vậy bị nam nhân mạnh mẽ thao tới bắn ra, đồng thời không sai, Lý Chí cũng bắn ra trong cơ thể của Nghiêm Mộ Thanh.

Nghiêm Mộ Thanh ngồi phịch ở trên giường, tùy ý để nam nhân đem tính khí rút ra, nâng lên hai chân của mình, vui vẻ thưởng thức cảnh đẹp tinh dịch từng chút một chảy ra, sau đó ôm lấy bản thân hướng về phía phòng tắm đi tới.

Trong hơi nước lượn lờ, nam nhân thưởng thức tính khí mềm nhũn của mình, khoe miệng ẩn chứa ý cười thỏa mãn.

“Nghiêm tổng đêm nay bắn ba lượt, làm sao không cương?”

Một nửa là mệt, một nửa là bị nam nhân làm cho tức giận, Nghiêm Mộ Thanh hai mắt khẽ lật, mất đi ý thức.

20. Chương 20

Nghiêm Mộ Thanh bị ánh nắng rạng rỡ ngoài cửa sổ làm cho tỉnh lại.

Trong ý thức hỗn độn, trải qua ngày hôm qua chậm rãi xuất hiện ở trong đầu.

Lý Chí buồn cười nhìn người đang giả bộ ngủ trong lồng ngực, tuy rằng ánh mắt nhắm chặt, biểu tình cũng không có biến hóa, nhưng thân thể trong nháy mắt cứng ngắc cùng hai má đỏ ửng đã bán đứng y. Lý Chí tiến tới bên tai đối phương, nhẹ giọng gọi: “Đừng giả bộ ngủ, đứng lên ăn cơm.”

Nghiêm Mộ Thanh bắt đắc dĩ mở mắt ra: “Anh sẽ nấu cơm?”

Lý Chí bĩu môi: “Không cần xem thường anh... Anh không nấu ăn chẳng lẽ bên ngoài sẽ không bán sao.”

Nghiêm Mộ Thanh nở nụ cười, cố gắng xem nhẹ cảm giác không khỏe ở tiểu huyết phía sau, chống khuỷu tay đứng dậy. Nửa người trên vừa mới rời khỏi mặt giường, đã bị cánh tay cường thế đặt sẵn trên thắt lưng kéo trở về, “Còn đau phải không?” Lý Chí vùi đầu vào phần gáy của Nghiêm Mộ Thanh, khẽ hôn.

Có chút ngứa, Nghiêm Mộ Thanh lại không né tránh: “Không, không đau... chính là có chút kỳ quái...”

Nam nhân ở bên phần gáy của y, ồm ồm nở nụ cười: “Không đau là được, còn kỳ quái mà em nói... quen là tốt rồi.”

Không chịu nổi lời nói thô tục ám chỉ của nam nhân, Nghiêm Mộ Thanh vươn tay đẩy cái đầu như con chó nhỏ đang vùi ở trên gáy mình kia ra: “Không phải nói là ăn cơm sao.”

“Ăn.” Lý Chí ngẩng đầu lên, tay ôm trọn thắt lưng của đối phương cũng không buông ra, trong giọng nói mang theo chút làm nũng khiến cho người ta nổi da gà: “Bất quá em phải đáp ứng anh một chuyện, anh mới cho em ăn.”

Nhắm vào một từ ‘cho ăn’, thật sâu hít một hơi: “Chuyện gì?”

Nam nhân cười nhẹ vài tiếng, lồng ngực rung lên truyền tới thân thể của người đang kề sát trong lòng: “Em chuyển tới đây.”

Qua nửa ngày, người trong lồng ngực không có lên tiếng, Lý Chí nghĩ tới đối phương không có nghe rõ, còn thật sự lặp lại một lần nữa: “Em chuyển qua đây, cùng anh sống chung.”

Lại qua một hồi lâu, nam nhân mang theo ngữ khí thử hỏi: “Khụ, cái kia... trong lòng luân quần này, phát triển đều nhanh như vậy sao...”

Lý Chí thiếu chút nữa cười phun ra, không thể tưởng tượng được Nghiêm Mộ Thanh tình nhân đại chúng như vậy, cư nhiên sẽ bảo thủ thế. Hắn nhìn không được hôn một cái lên sườn mặt của người trong lòng: “Sao lại nhanh, anh không cảm thấy như vậy a. Anh từ lúc học đại học tới bây giờ, quen biết em cũng đã tới 6 năm. Quen biết một người 6 năm mới gọi tới bảo cùng sống chung, như thế nào lại nhanh?”

Nghiêm Mộ Thanh không cho là đúng: “Kia không giống...”

Lý Chí nói: “Làm sao không giống?” Lại tựa hồ nhớ tới cái gì đó, “Em chê phòng của anh nhỏ? Nghiêm Mộ Thanh, anh nói cho em biết, em hiện tại là vợ của anh, lão công nuôi vợ mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa (*chuyện thường tình*). Mặc kệ em có bao nhiêu tiền, có thể mua bao nhiêu phòng ở, em đều phải ngoan ngoãn sống cùng anh trong phòng ở mà anh mua, mặc quần áo anh mua, làm ấm giường cho anh.” Hai tay uy hiếp xiết chặt “Nghe thấy không?”

Nghiêm Mộ Thanh hàng mi mắt run rẩy: “Khụ, đã biết, mau đứng lên đi...” Nói xong, không để ý tới biểu tình vui sướng của nam nhân, thừa dịp kê hờ, lực đạo nơi thắt lưng biến mất, từ trên giường của nam nhân đứng lên, đi tập tễnh hướng tới phòng ăn.

“Ôi chao, tức phụ nhi, để anh đỡ em!”

Một mặt bởi vì xấu hổ, một mặt bởi vì sự hoảng hốt do lại bị nam nhân khống chế, khiến hai chân y như nhũn ra. Nghiêm Mộ Thanh một tay chống tường, bên ngoài mạnh mẽ bên trong đường hoàng: “Anh... đi lau cái bàn.”

“Tuân mệnh.”

Nhìn thấy Lý Chí vẻ mặt mang theo biểu tình thỏa mãn, hai ba cái liền lau sạch sẽ bàn ăn, lại đem thức ăn trong hộp đồ ăn mua ở bên ngoài hâm nóng xong, sau đó bưng lên. Một đĩa lại một đĩa, hẩn đem đồ ăn hướng tới trong bát của chính mình chắt thành chồng.

Nghiêm Mộ Thanh trong lòng yên lặng phiền muộn, như thế nào đối với người này lại luôn thoái nhượng vô điều kiện chứ.

Người được thoái nhượng vô điều kiện nghiêm mặt ngẩng đầu lên: “Tức phụ nhi, anh gọi điện cho công ty giúp hai chúng ta xin phép rồi.”

Mi gian nhảy dựng: “Anh... anh...”

Lý Chí nhìn ngón tay thon dài đang gấp đồ ăn ở trước mặt, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“Anh tâm đi, anh nói với An ca rằng em ngày hôm qua giúp anh viết báo cáo tới nửa đêm, hai người đều suy nhược thần kinh.”

Này là cái lý do thối nát gì a... Nghiêm Mộ Thanh im lặng.

“Cho nên chúng ta còn có thời gian cả ngày, có thể như vậy như vậy, như vậy như vậy...”

“Lý – Chí!!!”

21. Chương 21

Lại một năm lễ Trung thu tới, mọi người trong công ty hoàn toàn không đặt tâm tư lên trên công việc, tất cả đều ôm bánh Trung thu do công ty phát cho, ánh mắt mơ hồ chờ thời gian tan tằm tiến tới.

Thời gian chạng vạng, Lý Chí nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc của Nghiêm Mộ Thanh: “Nghiêm tổng, tất cả mọi người đi rồi, tôi cũng đi trước, tạm biệt.”

“Ừ.” Nhận được tín hiệu của nam nhân, Nghiêm Mộ Thanh sửa sang lại một chút bàn làm việc, cầm lấy áo khoác của chính mình, hướng bên ngoài đi ra.

Trở lại tắt đèn trong văn phòng, khóe mắt lơ đãng đảo qua cây xương rồng mà người yêu cố ý đặt bên cạnh máy tính, Nghiêm Mộ Thanh trong con ngươi lướt qua ý cười, xoay người ấn nút thang máy.

Thời điểm đi tới tầng hầm đỗ xe, nam nhân nói rằng đã rời đi chính là tựa vào trên xe của Nghiêm Mộ Thanh, trong tay tùy tiện lật quyển tạp chí đủ loại màu sắc một cách phiến chán. Nghiêm Mộ Thanh ấn xuống nút mở khóa, thân xe phát ra một âm thanh kêu to, nam nhân thu hồi lại tạp chí trên tay, cười nhìn chăm chú người mới tới.

Mà mắt phượng bị đồng sự đánh giá là như mắt cá chết, bên trong tràn ngập ý cười.

Nam nhân tùy ý ngồi vào ghế lái, Nghiêm Mộ Thanh đeo xong dây thắt an toàn, liếc mắt một cái nhìn tạp chí trên tay nam nhân.

“Anh nghĩ muốn mua xe?”

Lý Chí đem tạp chí thuận tay ném một cái, “Còn đang xem đã. Anh vài năm nay tiết kiệm được chút tiền, nghĩ muốn mua một chiếc có giá cả tầm tầm không cao lắm.”

Nghiêm Mộ Thanh hạ mi mắt: “Phòng ở còn đang thế chấp, lại mua thêm xe, anh chịu nổi không?”

Lý Chí cầm lấy vô lăng thật chặt: “Không có việc gì đâu, anh cũng không phải mua loại quá đắt tiền.”

Nghiêm Mộ Thanh ngẩng đầu nhìn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh đèn nê ông của thành phố từ trong đáy mắt y hiện lên rõ ràng, “Em có xe.”

“A?” Lý Chí không kịp phản ứng lại.

“Em có xe, hai chúng ta... dùng xe của em là được.”

Không dám quay đầu nhìn biểu tình của nam nhân, nửa ngày cũng không nghe thấy lời đáp lại, Nghiêm Mộ Thanh nhẹ giọng nói: “Lý Chí, em biết anh là nam nhân, em cũng vậy. Anh không nghĩ bị em xem thường, em cũng không muốn dựa vào anh... Anh không cần khiến cho mình có áp lực quá lớn, chúng ta hai người dùng một chiếc xe là đủ rồi...”

Lý Chí không chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm vào dòng xe cộ: “Em là đang nói... của em chính là của anh?”

“Ừ.” Nghĩ tới nam nhân sẽ không được tự nhiên một chút, không ngờ y thế nhưng lại thành thực thừa nhận, “Hoặc là để cho em gánh vác một phần thể chấp phòng ở, hoặc là... anh dùng xe của em.” Nghiêm Mộ Thanh vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em không phải là đại thiếu gia tiêu tiền như nước, chúng ta ở cùng một chỗ, cho nên phải cùng nhau gánh vác tài chính.”

Lý Chí nhìn thấy bên ai của nam nhân lại bắt đầu phiem hồng, biết y thừa nhận như vậy, rõ ràng là sợ làm bị thương lòng tự trọng của mình. Ánh mắt của hắn như trước không chuyển nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước, lại nhin không được nở một nụ cười sáng lạn.

Nghiêm Mộ Thanh a Nghiêm Mộ Thanh, tức phụ nhi của hắn như thế, làm sao lại không khiến người ta yêu thương a.

Nhận thấy Lý Chí đang cười, trong tiếng cười của nam nhân mang theo cảm xúc không rõ có phản đối hay không, đối phương lại vẫn không có đáp lại chính mình, Nghiêm Mộ Thanh nhin không được liền tò mò quay sang nhìn. Còn chưa có thấy rõ ràng khuôn mặt của nam nhân, đã bị mạnh mẽ kéo qua, môi bị đối phương gặm cắn. Nghiêm Mộ Thanh chỉ có thể thông qua lúc đôi môi có kẽ hở, nói ra một câu: “Ngô, nhìn đường...”

Lý Chí buông y ra, nở một nụ cười vô lại, Nghiêm Mộ Thanh mới phát hiện ra xe đã dừng lại ở trước cửa một trung tâm rửa xe. Bên ngoài, một gã nhân viên công tác vừa lúc nhìn vào cửa kính xe.

Lý Chí dám khẳng định Nghiêm Mộ Thanh toàn thân cao thấp đều đồ bưng, hắn cười khẽ tiến tới bên tai của nam nhân: “Rửa xe, ngày mai chúng ta đi xem bà bà (*mẹ chồng*) của em.”

22. Chương 22

“Đại Xuân!”

“Phốc...” Nghiêm Mộ Thanh đang ngửa đầu uống nước người yêu đưa cho, nghe thấy một tiếng la nhiệt tình như vậy, trực tiếp phun ra.

Lý Chí xấu hổ hung hăng nín chặt thắt lưng của nam nhân, hướng nơi thanh âm phát ra trả lời lại, “Mẹ, mẹ như thế nào ở chỗ này chờ, bọn con tự mình đi tới là được rồi.”

Người vừa mới đứng là lão thái thái nhà Lý Chí. Tuy rằng nói muốn về quê, một đường quốc lộ chạy thẳng là tới cổng thôn, thế nhưng vẫn cách nhà Lý Chí một khoảng, cần đi ha đoạn sơn đạo mới tới được.

Lão thái thái tới gần mới phát hiện đứa con không phải một người trở về, ánh mắt cười loan nhìn Nghiêm Mộ Thanh: “Đây là bằng hữu mà con nói trên điện thoại?”

Nghiêm Mộ Thanh thản nhiên tươi cười, vươn tay đỡ được tay của lão thái thái: “Dì, xin chào, con gọi là Nghiêm Mộ Thanh.”

Lão thái thái liếc mắt một cái liền thích đứa nhỏ có nụ cười ngại ngần này: “Mộ Thanh a, con là đồng sự của Đại Xuân nhà dì đi?”

Nghiêm Mộ Thanh không phản ứng kịp: “Đại Xuân?”

Lão thái thái nở nụ cười, không chút nào cố kỵ, bắt đầu thể chấp gốc gác đứa con ngốc nhà mình: “Tiểu Chí trước kia gọi là Đại Xuân, bởi vì sinh ra ở thời điểm mùa xuân. Sau đó tới trường học văn hóa, ghét bỏ cái tên này, liền tự mình đổi thành Chí trong chí hướng. Tuy rằng nói là sửa lại tên, bất quá mọi người vẫn theo thói quen gọi nó là Đại Xuân.”

Nghiêm Mộ Thanh liếc mắt nhìn Lý Chí một cái, ý cười đầy mắt giấu cũng giấu không nổi: “Vâng, dì, con là đồng sự của Đại Xuân.”

“Kia, thật sự phiền toái con đã chiếu cố Đại Xuân của chúng ta.”

Lý Chí ở sau từ trong thùng xách ra bao lớn bao nhỏ những thực phẩm dinh dưỡng, âm dương quái khí tiếp cận: “Cái gì đồng sự a, Nghiêm tổng chính là áo cơm cha mẹ của anh.”

Lão thái thái biểu tình nhìn Nghiêm Mộ Thanh nháy mắt bất đồng, hiện tại ông chủ tốt như vậy, còn đi nhân viên chạy tới trong thâm sơn này để thăm cha mẹ nhân viên: “Ai nha, ông chủ Nghiêm a, ngưng ngưng ngưng ngưng.”

Nghiêm Mộ Thanh nhìn thấy bộ dạng lão nhân gia cúi đầu, không khỏi đưa tay đỡ lấy: “Đâu phải, con cùng Lý Chí bí mật là anh em, dì không cần câu nệ, gọi con là Mộ Thanh được rồi.”

Lão thái thái vui vẻ tới ngũ quan cũng nhìn không rõ. Đứa con thời điểm công tác bận rộn tới ngay cả tết

âm lịch cũng không thể trở về nhà, nay thật vất vả mới tới tết đoàn viên sum họp, đứa con chẳng những trở về, còn mang về một bằng hữu. Điều này khiến cho lão thái thái luôn lo lắng cho đứa con ở trong thành thị hỗn loạn không khỏi nhẹ nhàng thở ra: “Ồi chào, ôi chào, kia đi thôi.” Bà quay người lại thúc giục Lý Chí, lại thấy đứa con đang xách bao lớn bao nhỏ gì đó: “Đại Xuân, đều đã nói với con không ít lần, không cần phải mang nhiều thuốc bổ như vậy trở về, toàn tiêu loạn tiền.”

Lý Chí bĩu môi, hần vốn khuyên nam nhân không cần mua nhiều đồ như vậy, cố tình Nghiêm Mộ Thanh lại kiên trì dọn sạch tới nửa tiệm thuốc bổ. Bà chủ cười cung kính tặng bọn họ, miệng còn nhắc: “Hoan nghênh lại tới.”

Lý Chí lúc ấy quay đầu trêu đùa nam nhân: “Thổ hào.” Nghiêm Mộ Thanh dừng lại một chút, “Công ty kị nhất chính là công trạng không sai, em mua chút đồ vật này nọ tặng bác gái, trò chuyện biểu hiện tâm ý...”

Vì để không làm tổn thương tới lòng tự trọng của nam nhân trong truyền thuyết, Nghiêm Mộ Thanh mỗi lần đều ngoan ngoãn tùy ý để Lý Chí bỏ tiền bao. Chỉ là y vô luận như thế nào cũng không có biện pháp tay không tới gặp mẹ của đối phương.

Lý Chí biết tâm tư của đối phương, mang theo ý cười quay đầu đi. Hần tại trước mặt Nghiêm Mộ Thanh đã sớm không miễn cảm như vậy, bất quá nhìn tới nam nhân thật cẩn thận ở trước mặt mình lộ ra biểu tình thương lượng, như thế nào cũng không nguyện ý hướng nam nhân giải thích rõ ràng.

A a a a, một bên lấy lòng bà bà, một bên lấy lòng lão công, Nghiêm Mộ Thanh rất đáng yêu a!

....

Phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh đi tới chia sẻ thuốc bổ trên tay mình, hần thân thủ tránh đi: “Mẹ, đây là Mộ Thanh mua tới hiếu kính cho mẹ.”

Lão thái thái thụ sủng nhược kinh: “Mộ Thanh, con xem cái này...”

Nghiêm Mộ Thanh cười cười: “Cần phải như vậy.”

Lý Chí thuận thế cười ngắt lời: “Mộ Thanh em sẵn sóc mẹ anh, mấy thứ này giao cho anh để anh xách đi.”

Sơn đạo gấp gheñh, Lý Chí như thế nào nhần tâm để cho tức phụ nhi xách theo bao lớn bao nhỏ vất vả đi đường núi đâu!

Được người nhỏ tuổi cười tới ôn hòa nhẹ nhàng diu đi, lão thái thái không tránh, miệng cũng không ngừng: “Ồi chào, Mộ Thanh, di có thể tự đi được. Thời điểm di còn là cô nương đã đi trên con đường này... đi tới vài chục năm. Ngược lại, con... ôi chào, Mộ Thanh, cẩn thận dưới chân, đi đường núi nên cẩn thận một chút, ân? Di a, di ba tuổi đã gả cho cha của Đại Xuân, ha ha ha không tin? Niên đại chúng ta, một thời có lưu hành nuôi con dâu từ nhỏ đâu, di chính là con dâu được nuôi từ bé trong nhà... Ôi chào, Mộ Thanh,

cẩn thận một chút.”

Lý Chí nắm tay.

Tức phụ nhi, cổ lên!

23. Chương 23

Biết con trai Trung thu sẽ dẫn bằng hữu về nhà, lão thái thái chưng cách thủy một con gà mái, chuẩn bị một bàn lớn thức ăn phong phú.

Một bên bày bát đĩa, một bên lão thái thái đối với Nghiêm Mộ Thanh đang hỗ trợ xới cơm, nói: “Đồ ăn ở nông thôn của chúng ta kém so với thành phố lớn, Mộ Thanh không cần ghét bỏ nha.”

Nghiêm Mộ Thanh bưng cơm quay đầu lại cười cười: “Như thế nào sẽ. Con ở nhà cho tới bây giờ ăn cơm chưa bao giờ thiếu rau dại mới vừa hái ở trong đất lên đâu. Ở chỗ của chúng con, mới mẻ gì đó chính là dù tiêu tiền cũng không mua được.”

Được hồng vui vẻ ra mặt, lão thái thái dặn: “Vậy con ăn nhiều một chút nha.”

Lúc này Lý Chí ôm một chậu lớn lồng hấp nóng hôi hổi đặt ở chính giữa bàn, Nghiêm Mộ Thanh ngơ ngác nhìn hần thuận thực mở ra cái nắp trúc, mùi thịt cùng mùi trúc thơm ngát bay khắp gian phòng. Y hỏi: “Đây là cái gì?”

Lý Chí cười nói: “Cái này gọi là hỗn chưng. Mẹ anh thời điểm con trẻ là đầu bếp của khách sạn duy nhất trong thôn, phải dựa vào món hỗn chưng này làm thức ăn, khiến cho cửa khách sạn cũng đều bị đập phá.” Hần cầm chiếc đĩa, đưa tới trước mặt Nghiêm Mộ Thanh: “Nếm thử chút đi, anh trước đây thích nhất chính là món hỗn chưng này của mẹ làm.”

“Này...” Nghiêm Mộ Thanh xấu hổ nhìn lão thái thái: “Không được tốt đi, trưởng bối còn chưa có động đĩa đâu.”

Lão thái thái khoát tay: “Chúng ta ở nông thôn không để ý những cái này, Mộ Thanh mau nếm thử xem.” Nói xong, vẻ mặt chờ mong nhìn Nghiêm Mộ Thanh.

Nghiêm Mộ Thanh bắt đắc dĩ, chỉ có thể từ trong tay Lý Chí tiếp nhận chiếc đĩa. Trong lòng trúc, đồ ăn có màu sắc không đồng nhất, sắp xếp có trật tự, trong nhất thời không biết nên gắp cái nào trước.

Lý Chí giới thiệu: “Đây là thịt bò, cái kia là thịt gà, bên này còn có khoai tây cùng thịt ba chỉ, so với khoai

tây màu sắc sẫm hơn một chút chính là khoai lang.”

Cuối cùng, Nghiêm Mộ Thanh nếm thử thịt bò, ở trong ánh mắt chờ mong của hai mẹ con, ngại ngần nở nụ cười: “Tay nghề của dì thật tốt, con chưa từng nếm thử qua đồ ăn ngon như vậy.”

Chưa từng được nghe người khác khích lệ mình, lão thái thái vui mừng: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.”

Vì thế một bữa ăn cơm, Lý Chí không ngừng gấp thịt hướng bát của lão thái thái và Nghiêm Mộ Thanh. Lão thái thái lại lấy lý do mặn nhạt phối hợp, cố sức gấp thêm rau để vào trong bát của Nghiêm Mộ Thanh. Thẳng tới khi đem Nghiêm Mộ Thanh no tới mức đi không nổi.

....

Cơm chiều qua đi, lão thái thái ở trước cửa trải chiếu cỏ, ba người an vị ở trên chiếu ngắm trăng nói chuyện phiếm. Lý Chí nói cho lão thái về từng trải của chính mình tại thành thị, làm cho lão thái thái bị hù tới sững sốt. Lý Chí kể cho lão thái thái nghe mình đã mua được phòng ở, nói muốn đưa bà tới trong thành phố cùng ở. Lão thái thái trầm tư nửa ngày, cuối cùng vẫn là nói: “Không đi, thành phố lớn thì có gì tốt, không khí ô nhiễm nghiêm trọng như vậy. Gần nhất trong thôn có thật nhiều người muốn chuyển tới trong thành phố đi, mẹ ở nơi này thanh tĩnh.” Thấy Lý Chí còn muốn khuyên bảo, lão thái thái quay đầu nhìn nhìn căn nhà cũ phía sau với đường núi, “Cha con chôn ở trong tòa núi phía sau kia, hẳn ở trong này, mẹ nơi nào cũng không đi.”

Không gian trên núi thỉnh thoảng truyền tới tiếng chim hót cùng ve kêu, ánh trăng bị gian phòng phía trước cây cổ thụ cao lớn bao phủ, liếc mắt một cái nhìn liền thấy giống như chiếc bánh mì loại lớn bị cắt ngang.

Tựa như cảm giác được không khí bởi vì lời mình nói mà có chút đọng lại, lão thái thái quay đầu, hỏi Nghiêm Mộ Thanh đang ngăn người: “Mộ Thanh, con Trung thu chạy tới trong ngọn núi này, bạn gái cùng cha mẹ không lo lắng sao?”

Nghiêm Mộ Thanh ngăn người: “Con không có bạn gái, ách, cha con quản con rất có chừng mực, mẹ con không ở trong nước.” Ý không có chú ý tới Lý Chí trong nháy mắt thần sắc phức tạp.

Lão thái thái đứng dậy cầm lấy quạt hương bồ, vỗ vỗ lên trên thân những cây cỏ nhỏ, miệng nhắc tới: “Mọi nhà đều có khó khăn vương ngại... Mấy đứa nhỏ các con tán gẫu đi, mẹ xương cốt già rồi chịu không được, đi ngủ trước.”

Lý Chí đứng dậy: “Để con đỡ mẹ.”

“Không cần con đỡ, thân thể mẹ rất mạnh khỏe.” Lão thái thái đi tới trong phòng, thanh âm bên trong truyền tới: “Đúng rồi, Đại Xuân, cô ba trồng trọt đã muốn trở thành một rừng cây nhỏ, bảo con ngày mai qua chỗ cô hái một ít hồng về ăn.”

“Vâng.” Lý Chí kéo căng cuống họng đáp một tiếng, quay đầu nhìn thấy Nghiêm Mộ Thanh đang nhìn chính mình: “Làm sao vậy? Bị dọa rồi? Chúng ta ở trên núi đều kéo căng cổ họng nói chuyện như vậy. Đặc biệt trước đây khi anh còn nhỏ, điện thoại chỉ có nhà thôn trưởng có, mọi người có chuyện gì, người đều đứng ở miệng núi để rống. Em nghe anh rống cho em xem a, a ô...”

Cửa sổ lầu hai đóng kín lại mở ra, quạt hương bồ của lão thái thái từ giữa không trung chuẩn xác rơi trúng trên đầu của Lý Chí: “Câm miệng!”

Lý Chí xám xịt sờ sờ đầu, trên tay không chút nào chịu thua, ôm kéo vòng eo của người đang che miệng cười bên cạnh, miệng không khỏi phân trần một phen: “Tức phụ nhi, mau cho anh hôn một cái.”

Nghiêm Mộ Thanh vươn tay đẩy hắn: “Mẹ anh vừa mới ngủ đấy, thành thật đi.”

Nam nhân bị đẩy ra cũng không có giận, thần sắc hoảng hốt gạt ra cỏ đuôi chó bên người, bao lấy đôi tay của người yêu: “Tức phụ nhi, anh dứt khoát đưa em về nhà của anh, lại chưa từng nghĩ tới em phải ở chung với cha mẹ mình. Anh cảm thấy bản thân thực con mẹ nó ích kỉ.”

Nghiêm Mộ Thanh thở dài, nếu ngày nào đó nam nhân trước mắt không xúc động, hắn nói không chừng sẽ không phải là Lý Chí: “Mẹ của em ở nước Mỹ, đã có gia đình mới, em không muốn quấy rầy bọn họ, ngày lễ tết bình thường em chỉ gọi một cuộc điện thoại. Cha em mặc kệ em... thời điểm học đại học đã như vậy. Em cùng ông ta lúc ấy cãi một trận, ngày đó tâm tình không tốt... còn mắng anh...”

Nghiêm Mộ Thanh nghĩ tới nam nhân đối với mình làm ra loại sự tình này, như thế nào cũng đều cảm thấy được bản thân không phải đuổi lý một phương, một câu thực xin lỗi cuối cùng cũng chưa nói ra.

Lý Chí liền ôm thắt lưng của nam nhân, kéo y vào trong lồng ngực của mình, cái đầu tựa vào trên vai của đối phương, cười khẽ một tiếng: “Hiện tại ngẫm lại cũng thấy thực ngây thơ.” Anh vốn cũng rất ngây thơ, Nghiêm Mộ Thanh hướng lên trời trở mình xem thường một cái, lập tức bị nam nhân cường thế bắt lấy cằm, gặm nhấm miệng: “Nếu không phải em mắng anh một câu kia, nói không chừng hai chúng ta tới bây giờ vẫn là anh em tốt. Anh sẽ không nhất thời cố chấp hờn dỗi em, cũng sẽ không thể cùng với em ở chung một chỗ. Nghĩ như thế nào... cũng đều là kiếm được lời không chút mất mát nha.”

Nghiêm Mộ Thanh đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, “Anh hôm nào lại khuyên mẹ anh đi theo anh tới X thị đi, lão nhân gia cần chiếu cố.”

“Tức phụ nhi, em thực hiền lành.” Lý Chí kích động ở trên xương quai xanh của Nghiêm Mộ Thanh gặm cắn một mảnh hôn ngân, “Anh sẽ khuyên mẹ, bất quá tính tình của mẹ rất cố chấp, không dám làm trò. Hơn nữa...” Ánh mắt của hắn tối sầm lại, dừng lại đùa giỡn trên người nam nhân, “Anh cuối cùng cảm thấy được, việc anh là gay, mẹ đã biết.”

Nghiêm Mộ Thanh kinh ngạc: “Kia dì đã biết hay vẫn là chưa biết a?”

Lý Chí ôm lấy người chơi xấu: “Anh cũng không rõ ràng a, chính là trực giác.”

“ ... ”

Cảm giác được lực đạo trên thắt lưng chợt xiết chặt, Nghiêm Mộ Thanh hạ mi mắt: “Bằng không, đi làm thụ tinh nhân tạo đi.”

“A?” Lý Chí không phản ứng kịp.

Nghiêm Mộ Thanh tiếp tục nói: “Anh không thể cùng nữ nhân kết hôn, cũng đừng để mẹ anh thương tâm. Ngày nào đó đi làm thụ tinh nhân tạo, anh... em... chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng nó.”

Lý Chí nhảy dựng lên: “Tức phụ nữ, ngừng! Em như thế nào lại khiến cho người ta yêu thương như vậy a.”

Mắt thấy nam nhân sẽ bỏ nhào tới, Nghiêm Mộ Thanh nhanh chóng từ trong lồng ngực của hắn tránh ra: “Dọn dẹp chiếu lại, em đi ngủ trước.”

Lý Chí: TAT

....

Ngày hôm sau, Nghiêm Mộ Thanh vừa rời khỏi cửa liền thấy Lý Chí trên lưng đeo một giỏ trúc thật to đang chờ y. Nghiêm Mộ Thanh bị hình tượng xán lạn của Lý Chí chọc cho nở một cười châm chọc: “Thứ anh đeo trên lưng này là để hái hồng?”

Lý Chí trở mình xem thường: “Nhà của anh giỏ nhỏ nhất chính là cái này.” Nói xong đối với lão thái thái cười: “Mẹ, chúng con trước giữa trưa sẽ không trở lại, buổi tối vẫn là ăn hỗn chưng có được không.”

Lão thái thái từ trong chuồng gà gào lớn: “Đi, hai người sớm một chút trở về trợ giúp mẹ.”

“Được, dì a.” Nghiêm Mộ Thanh cười hướng lão thái thái cam đoan, đi theo Lý Chí hướng nhà cô ba đi tới.

Nhìn bóng dáng hai người, lão thái thái tựa hồ không cảm giác được trên chân mình đang bị một con gà mái tỏ vẻ mổ xuống vài cái, thở dài nói: “Thật sự là đứa nhỏ tốt a... Con mình như thế nào xứng đôi với người ta...”

....

Tới cửa nhà cô ba, đó là một căn nhà trệt bình thường, ngoài cửa đắp đồng từng sọt từng sọt hồng chính tề. Một người phụ nữ ôm đứa nhỏ đi tới quan sát Lý Chí: “Đã lâu không thấy, Đại Xuân trưởng thành trở thành soái ca a.”

Lý Chí ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Cô ba, người lại đùa con rồi.” Thân thủ chỉ Nghiêm Mộ Thanh: “Bằng hữu của con.”

Cô ba nhìn tới đại soái ca, không hề có hình tượng nở nụ cười: “Bằng hữu của Đại Xuân bộ dạng thực đẹp trai.”

Cô ba, người đã là vợ của người ta rồi, không cần đối với lão bà của người khác hoa mắt phát si a! Lý Chí yên lặng rít gào: “Cô ba, mẹ con nói hồng trong rừng cây của nhà cô đã ra quả, nhiều bao nhiêu a?”

Nói tới rừng cây nhà mình, nữ nhân tự hào nở nụ cười: “Từ bên này đường nhỏ đi xuống, cô cũng không rõ bao nhiêu, dù sao con có thể thấy tại nơi đó bao nhiêu quả thì đó đều là của chúng ta.” Nữ nhân nói, giơ lên chân: “Mấy ngày hôm trước mẹ con nói con trở về, cô cân nhắc cũng không có gì để chiêu đãi sinh viên như con. Trong nhà có ít hồng, con hái nhiều trở về một chút để ăn, cũng đưa cho mẹ con một chút. Giờ cô dẫn các con đi.”

Lý Chí ngăn lại cô ba: “Không cần không cần, chúng ta hai đại nam nhân có tay có chân, tự mình hái là được rồi, cô ba đừng có bế trẻ con đi loạn. Cô ba tài giỏi như vậy, hồng ra quả nhất định sẽ vô cùng ngọt. Chúng con thời điểm khi tới đã thương lượng tốt lắm, phải ở trong rừng ăn đủ, sau đó giả bộ mang trở về một giỏ thực lớn.”

..... Ai cùng anh thương lượng tốt lắm a, Nghiêm Mộ Thanh oán thầm.

Cô ba dừng lại cước bộ: “Đúng là Lý gia tiểu tử nói ngọt, cô đây sẽ không đi, các người hái nhiều một chút a.”

“Dạ.” Lý Chí đáp, cùng Nghiêm Mộ Thanh theo đường nhỏ đi xuống. Lý Chí thấy khóe miệng nam nhân không giấu được ý cười, mở miệng hỏi: “Như thế nào thực vui vẻ?”

Nghiêm Mộ Thanh: “Ừ, người trong nhà anh... đều thực nhiệt tình.”

Lý Chí thuận thực ở phía trước mở đường, quét bỏ những thực vật chất đầy hai bên đường: “Ha ha, chúng ta người ở nơi này, người khác tặng cái gì thì em tốt nhất cứ nhận lấy, lấy càng nhiều thì người ta càng vui vẻ.” Hắn một khi đã ba hoa thì không dừng lại được, hận không thể đem mỗi một nơi trong nhà của mình mang ra giới thiệu với nam nhân một lần: “Em đừng xem anh gọi cô ấy là cô ba, kỳ thật nhà cô ấy cùng nhà anh không có quan hệ huyết thống. Cô ba trong nhà tổng cộng 4 nữ nhân, thời điểm còn trẻ đều gọi là đại cô nương, nhị cô nương, tam cô nương, tứ cô nương. Sau lại lập gia đình, mọi người đơn giản đều phải bỏ đi một chữ, bốn người ấy liền được nâng lên vai về cô.”

Nói như vậy, bắt tri bắt giác đi vào trong một mảnh rừng cây lớn. Mùi cây cối thơm ngát xông vào mũi, chỉ thấy trước mắt rậm rạp một mảnh lớn những cây hồng căng tròn. Quả ở trên cây kết đầy chín chít đỏ tươi, mỗi một cây đều bị số lượng quả phong phú tới mức thân cây bị ép nghiêng cả xuống.

Lý Chí xoay người trèo lên một thân cây, không đến chốc lát liền nhảy xuống, cầm trên tay một quả hồng

căng mọng. Hấn thuần thực bóc vỏ ngoài của quả, dùng vỏ quả nâng thịt quả, đem tới trước mặt của Nghiêm Mộ Thanh: “Ném thử chút.”

Nghiêm Mộ Thanh liền hướng tay quả trong tay của Lý Chí cắn một miếng, thực ngọt! Vì thế, y giờ lên, tâm tình tốt lắm hướng đối phương tươi cười: “Ăn ngon.”

“Phải không?” Lý Chí ngây ngốc nhìn tức phụ nhi nhà mình dùng ngón tay thon dài lau đi nước trái cây dính ở khóe miệng: “Thực sự thực ngọt, không tin anh ném thử chút.”

Vì thế, Lý Chí đem quả hồng tiến tới bên miệng mình, ánh mắt nhìn chăm chăm nam nhân, từ chỗ cắn của nam nhân, một miếng cắn xuống.

“Ừ, quả nhiên thực ngọt.” Hấn đánh giá, vừa lòng nhìn vẻ mặt nam nhân trở nên vô cùng quần bách.

24. Chương 24

Nhìn tới biểu tình của nam nhân như vậy, Nghiêm Mộ Thanh chỉ biết bản thân lại bị đùa giỡn. Nam nhân sau khi cắn một miếng hồng, càng thêm làm cần đem quả hồng đưa tới trước mặt của y. Nghiêm Mộ Thanh vươn tay đẩy ra, lại bị Lý Chí tránh đi, trong chốc lát lại đưa tới bên miệng của y.

Bất đắc dĩ, Nghiêm Mộ Thanh chỉ có thể từ trên tay của nam nhân, ăn xong quả hồng.

Y thần tình đỏ bừng nhìn Lý Chí đem tay cầm quả hồng kia đưa lên miệng, liếm sạch từng chút một, “Anh... anh không ăn?”

Động tác kế tiếp của nam nhân làm cho Nghiêm Mộ Thanh cảm giác sâu sắc được miệng của bản thân thực tiện.

Lý Chí xoay người đem Nghiêm Mộ Thanh đặt ở trên thân cây: “Ăn em trước.” Tay từ trên bả vai của nam nhân đi xuống, thật nhanh trượt tới phần mông. Lý Chí vươn tay hung hăng bấu một cái, làm cho nam nhân kêu lên một tiếng rên. Lý Chí tiếp theo vừa lòng xoa nhẹ hai cánh mông, dễ dàng kéo xuống quần của nam nhân, thân thủ cầm lấy tính khí đã hơi hơi ngẩng đầu của Nghiêm Mộ Thanh. Sau khi chơi đùa chốc lát, thứ trong tay liền hoàn toàn cứng lên, Lý Chí cười tà áp chế đối phương: “Tức phụ nhi của anh xem ra đã ghen tới muốn hồng.”

Nam nhân giữa ban ngày ban mặt bị nam nhân kéo quần xuống tùy ý đùa bỡn, Nghiêm Mộ Thanh hận không thể ngay tức khắc đục một cái lỗ trên thân cây phía sau, sau đó chui vào trong. Y cố sức từ chối nam nhân trên người: “Anh... Lý Chí... anh đừng chơi đùa nữa... đừng ở tại chỗ này...”

Lý Chí nhướng mi: “Anh không nhịn được, bảo bối nhi, không tin em sờ sờ.”

Hắn vươn tay dẫn dắt tay của nam nhân chui vào trong quần của mình, chặt chẽ dán lên trên tính khí nóng bỏng.

Nghiêm Mộ Thanh nghĩ muốn rút tay về, bắt đắc dĩ lại bị ràng buộc thô mạnh của nam nhân làm cho không còn một chút đường sống để phản kháng, y nhẹ giọng nhắc nhở: “Không cần... nơi này có người...”

Lý Chí cúi đầu đem oán giận của nam nhân đều ngăn lại ở trong miệng: “Không có việc gì nha, em cứ việc kêu, kêu lớn hơn nữa thì cô ba cũng không nghe được.”

Nói xong, đem Nghiêm Mộ Thanh trở mình, thân thể đưa lưng về phía chính mình, linh hoạt cởi bỏ quần áo của chính mình, đỡ lấy lão nhị hung hăng đánh mấy cái lên trên cánh mông trắng như tuyết, miệng nói: “Tức phụ nhi, mông thực cong.” Sau đó vừa lòng nhìn đối phương, dùng tốc độ cực kỳ thông thả nâng tay chống lên trên thân cây, vòng eo chậm rãi áp xuống dưới, hình thành một hình ảnh mỹ vị mặc người nhắm nháp.

Thời điểm làm tình, tức phụ nhi của hắn rõ ràng xấu hổ muốn chết, nhưng lại vẫn ngoan ngoãn nghe lời, cũng thực quá đáng yêu a!

Ánh mắt hắn tràn ngập tự hào, Lý Chí nâng tay từ trên phụ cận thân cây, hái xuống một quả hồng đỏ tươi.

Nghe được thanh âm quả bị hái xuống từ phía sau, Nghiêm Mộ Thanh giống như hiểu được gì đó, thấp giọng nức nở một tiếng, mông lại vẫn như cũ run rẩy nâng lên, mặc người xử trí.

Bàn tay thưởng cho, vỗ vỗ cái mông của nam nhân, Lý Chí một tay niết quả hồng, lại nhẹ nhàng đem ngón tay dính đầy nước trái cây hướng phía bên trong đùi của nam nhân thăm dò đi vào, miệng nhắc nhở: “Cắm vào đây, thả lỏng một chút nha.”

Nghiêm Mộ Thanh cơ thể cứng lại một chút, khoe mắt dư quang lướt qua nhìn dương quang bị lá cây bao phủ ở bên ngoài. Ở khi ngón tay thứ nhất nháy mắt tiến vào phía sau, y vùi đầu thực sâu vào trong hai cánh tay.

Sau khi bôi trơn, Lý Chí rút ra ngón tay của bản thân, cúi đầu tỉ mỉ quan sát tiểu huyết dính đầy nước trái cây đỏ tươi của nam nhân, có vẻ càng thêm mịn hoặc vô cùng.

Thanh âm của Nghiêm Mộ Thanh từ trong hai cánh tay truyền ra, bởi vì bị bắt phải chơi dã chiến, cho nên lộ ra tiếng khóc nức nở bối rối: “Ồ... Lý Chí...”

Lý Chí nhìn đối phương hành động giống như đà điểu, thật là, mặc kệ làm bao nhiêu lần vẫn cứ thẹn thùng như vậy. Mặc kệ cỡ nào thẹn thùng, lại vẫn luôn lớn mật phục tùng những yêu cầu quá phận của bản thân. Không biết càng làm như vậy thì nam nhân sẽ càng muốn hung hăng khi dễ y hơn sao?

Chậm rãi đem dương cụ của mình đẩy vào bên trong lỗ chỗ căng chặt của đối phương, Lý Chí theo thói

quen đề thấp thân thể, bao trùm lên trên thân thể ở phía dưới, trêu đùa: “Xem ra móng của tức phụ nhi thực thích ăn hồng di.”

Hai tay Nghiêm Mộ Thanh dùng để che khuất đi ánh mắt lại bị Lý Chí bắt ngược ra sau lưng, thân thể bởi vì va chạm không ngừng của nam nhân mà bị đẩy về trước, cảm thấy then thùng tới mức biểu tình rơi lệ cũng không thể che giấu được. Cổ tình, biểu tình như vậy lại là biểu tình kích thích nam nhân nhất, khiến cho Lý Chí nhin không được càng tăng nhanh hơn tốc độ, bức cho y càng phải chảy ra nhiều nước mắt hơn: “Ồ a... đừng nói nữa... Lý, a... Chí...”

Lý Chí đầy giận dữ đâm vào, đem thanh âm của nam nhân thao tới mức vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

“Làm nhiều lần như vậy, vẫn là không đủ ngoan a, ở trên giường phải kêu lão công.” Nói như vậy, tay yên lặng nắm lấy dương cụ của đối phương.

“A a... đủ rồi... đủ rồi... lão công...” Nghiêm Mộ Thanh nhẹ giọng xin tha thứ, ý đồ muốn nam nhân có thể phóng cho mình một con ngựa(*tha cho mình một con đường*).

Lý Chí tâm tình tốt: “Lúc này mới ngoan.” Hạ thân vẫn như trước không đổi, không ngừng thao động. Trên tay tốc độ lại nhanh hơn, rất nhanh, Nghiêm Mộ Thanh thét chói tai bắn ra trong tay của hắn, cả người vô lực tê liệt ngã xuống trong lồng ngực hắn.

Nhắm mắt cảm thụ xúc động đã qua, bởi vì tiểu huyết đột nhiên bóp chặt lại mà bất tỉnh, Lý Chí thông thả rút ra tính khí của bản thân, để cho Nghiêm Mộ Thanh tựa vào trên thân cây, bình phục dư vị cao trào.

Hắn cởi áo của chính mình, cùng quần áo của Nghiêm Mộ Thanh xếp thành một đồng, ngựa đầu nằm lên.

Tê... hòn đá nhỏ trên mặt đất đâm vào làn da khiến hắn thấy đau, hắn hướng nam nhân còn tựa vào trên thân cây thở dốc vậy vậy tay: “Tức phụ nhi, lại đây.”

Nghiêm Mộ Thanh lúc này đã gọi lại được hồn phách trở về, giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Lý Chí đang nằm ở trên quần áo của hai người, trên tay phải dính tinh dịch mà mình vừa bắn qua, vẻ mặt hưởng thụ hướng phía trên lão nhị của chính mình chà sát.

“Lại đây, ngồi ở trên.” Nghiêm Mộ Thanh bị hình ảnh kia khiến cho kích thích không nhẹ, thiếu chút nữa móng đã ném tới trên mặt đất.

Dù đang bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn vợ của mình lộ ra bộ dạng ‘Anh không biết xấu hổ nhưng em vẫn biết’, Lý Chí quyết định áp dụng chính sách mềm dãn. Hắn nhẹ nhàng giãy dụa một chút, thúc giục nói: “Tức phụ nhi, nơi này nằm đau chết mất.” Nói xong còn vươn tay chỉ chỉ phía da lưng bị ma sát tới đỏ lên của mình.

Nghiêm Mộ Thanh nhàn thần lóe lóe, thật sự rất muốn hướng bên đó đi qua...

Một nửa kia của mình lại còn đang nằm ở trên quần áo mà mình cần để mặc vào...

Tất cả rơi vào đường cùng, Nghiêm Mộ Thanh vẫn là ngoan ngoãn đi qua, đứng ở bên người nam nhân bất động.

Lý Chí đùa giỡn nói: “Tức phụ nhi không biết? Anh dạy cho em a, trước hai chân tách ra, ngồi khóa ở trên người anh, sau đó giúp đỡ lão nhị của anh nhét vào bên trong mông của em...”

“Câm miệng!” Nghiêm Mộ Thanh suy nghĩ phát nóng quát lớn, thân thể lại chiếu theo từng bước chỉ thị của nam nhân mà hành động.

Lý Chí ngửa đầu thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Ân, bắt đầu ngồi lên, nửa hạ thân nhìn không sót thứ gì a, còn giống như có thể mơ hồ thấy được tiểu huyết.

Ân, chần chờ đỡ lão nhị của mình, ôi chao, tức phụ nhi, em nhẹ một chút, đừng làm cho anh bị cảm tới hồng.

Ân, ngồi lên đi, tức phụ nhi, em cần phải dùng thêm lực a, em tốc độ chậm như vậy có tới buổi tối anh ngay cả cái quy đầu cũng đều bị tắc lại không vào được. Nhanh lên nha, nhanh lên nha, nhanh lên nha, nhanh lên nha, nhanh lên nha...

Chịu không nổi.

Người trên người còn rối rắm quá chậm chạp, như thế nào ngồi lên trên. Lý Chí thất lưng vừa nhấc lên, gốc rễ chỉnh hướng đi vào, quả cầu bên dưới đập mạnh vào da thịt đối phương.

“Ân!” Nghiêm Mộ Thanh đột nhiên bị đột kích mở to mắt, phát ra tiếng thét kinh hãi, không khỏi hạ thất lưng. Nguyên bản đang dùng bàn tay vô lực đỡ lấy tính khí của nam nhân, còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì đã xảy ra, tính khí ở dưới thân đã bắt đầu mãnh liệt tiến lên.

Lý Chí nhìn Nghiêm Mộ Thanh bị bản thân thao tới mức phát ra thanh âm tiếng khóc đáng thương, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống trên khuôn mặt của y. Hai tay chống tại trên mặt đất, trong lòng bàn tay đều bị ma sát tới rách da.

Lý Chí thở dài, nam nhân này, khiến người ta muốn khi dễ như vậy, lại khiến người ta thương yêu như vậy.

Đau lòng nắm lấy tay của Nghiêm Mộ Thanh, đem nó vòng lên cổ của mình. Nghiêm Mộ Thanh cũng không thể không chế được mà hạ thất lưng, kề sát với hạ thân của nam nhân, cảm thấy thẹn thùng leo lên trên đối phương, tùy ý để đối phương ở trong cơ thể của chính mình cuồng loạn đâm mạnh trừu sáp.

Lại qua một trận mây mưa, Lý Chí như trước duy trì tần suất, thao người nam nhân trong lòng tới mãnh liệt. Tính khí của Nghiêm Mộ Thanh lại một lần tới sát lúc phun trào, ngay tại thời điểm Nghiêm Mộ Thanh nhắm mắt chờ bắn tinh, Lý Chí ý xấu dùng ngón cái chặn lại lỗ nhỏ trên đầu dương cụ của y.

“Em không phải bệnh liệt dương sao, đừng bắn nhiều, miễn cho bệnh cũ tái phát.”

Tính khí bị đối phương cầm lấy, thân thể ở trong chỗ sâu nhất một lần lại một lần bị đâm phá, Nghiêm Mộ Thanh đáng thương run rẩy vài cái, cắn chặt khớp hàm: “Lý Chí... anh buông ra...”

Lý Chí nhìn dáng vẻ đáng thương của y, chính là không khi dễ thì không có biện pháp đạt được mục đích ác liệt của mình. Hắn nghiêng đầu hôn lên khóe mắt của Nghiêm Mộ Thanh, hàm chứa yêu thương đề nghị nói: “Tức phụ nhi, chơi với anh trò chơi này, anh sẽ để em bắn.”

Nghiêm Mộ Thanh bị khi dễ tới không thể nổi nóng được: “Anh muốn... ngô... làm gì...”

Lý Chí cười tà, ở bên tai của Nghiêm Mộ Thanh thấp giọng: “Đơn giản, chóc lát anh sáp một cái, em ngoan ngoãn gọi một tiếng lão công. Thiếu một tiếng, em cũng đừng nghĩ sẽ được bắn.”

Nghiêm Mộ Thanh khiếp sợ trừng lớn hai mắt: “Lý Chí, anh!” Lời còn chưa dứt, liền cảm giác được thứ cực nóng trong cơ thể khi thì thông thả, khi lại hung hăng hữu lực thao. Sau đó, nam nhân giống như đợi gì đó, một bàn tay ở phía trước ấn lên lỗ nhỏ trên tính khí của y, một bàn tay dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nâng lên vuốt ve đầu của y.

Nghiêm Mộ Thanh hạ tầm mắt: “Lý Chí... cầu anh...” Thứ của nam nhân trong cơ thể không có phản ứng.

Nghiêm Mộ Thanh nức nở một tiếng, cuối cùng thỏa hiệp mở miệng kêu lên: “Ô... lão công...”

Lý Chí ở góc độ đối phương không thấy được nhếch miệng cười, dưới thân lại mạnh mẽ thao nam nhân một chút, một trận ‘ba’ kéo dài cùng tiếng nước đâm mĩ.

“Lão công...” Người bên trên hiểu được nếu không nghe lời, nam nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho chính mình, thuận theo nam nhân thao lộng mà kêu lên.

“Ba!”

“A... Lão công...”

“Ba!”

“Lão công...”

“Ba!”

“Lão công...”

“Ba!”

“Lão... ngô... Lão công!”

Sau đó Lý Chí rút cuộc nhịn không được, một lần so với một lần thao lộng càng thêm ác liệt hơn, càng mạnh mẽ hơn, nhanh hơn. Nam nhân tuần suất mở miệng hoàn toàn không theo kịp được tốc độ trứu sát của hắn. Lý Chí hung hăng nói: “Thật sự là không có biện pháp nắm bắt em.” Ngón tay dời đi, cầm lấy tính khí của người trong lòng bắt đầu di chuyển, đồng thời hạ thân cũng đâm rút với tốc độ nhanh nhất, cuối cùng cùng nam nhân bắn tinh.

Nghiêm Mộ Thanh run rẩy bị bắn vào trong thân thể luồng tinh dịch nóng bỏng, vách tường nhịn không được gấp gáp co rút, khiến cho tính khí được hầu hạ tới thư sướng. Bị làm tới mức thần chí không rõ, miệng vẫn còn theo phản xạ kêu lên: “Lão công, lão công, lão công...”

Lý Chí xuất ra khăn tay tùy thân đã chuẩn bị tốt lắm, đem bên ngoài bên trong của tức phụ nhi lau khô sạch sẽ, thích thú chơi đùa đầu vú, ở bên ngoài kéo kéo vài cái, miệng khích lệ nói: “Tức phụ nhi thực ngoan.”

25. Chương 25

“Tức phụ nhi, anh đỡ em...”

“Anh... tránh ra...”

“Ách... tức phụ nhi muốn ăn hồng? Anh giúp em lột vỏ!”

“...” Mặt có chút bị thiêu cháy: “Anh, anh đem quả hồng kia cách xa em ra một chút...”

....

Dần dần có thể thấy được hình dáng gian nhà cũ của Lý Chí, Lý Chí bỗng nhiên dừng lại: “Tức phụ nữ, em nghe.”

Nghiêm Mộ Thanh theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh: “Nghe cái gì?”

“Tiếng đỗ quyên kêu.”

“Phốc.” Nghiêm Mộ Thanh nở nụ cười: “Tiếng đỗ quyên kêu chỉ là truyền thuyết, là bởi vì khoang miệng của chim đỗ quyên là màu đỏ. Anh cũng là tốt nghiệp đại học đây, Lý Đại Xuân.”

“Khụ...” Bị vợ cười nhạo, mặt Lý Chí đỏ lên, vươn tay dắt tay của đối phương.

“Đó là cách nói của người thành phố các người, ở nơi này của chúng ta, mỗi người đều tin tưởng chim đỗ quyên là chờ đợi vợ, vẫn luôn kêu to, chẳng tới khi học máu mà chết mới thôi.”

“Anh trước đây, thích nhất chính là nghe truyền thuyết dân gian, ông nội của anh liền mang anh đi dạo khắp nơi, giảng cho anh nghe một ít những chuyện xưa về các loại hoa trùng diệu thú (*cây cỏ, sâu bọ, chim, thú*) trong núi này. Anh lần đầu tiên nghe được chuyện xưa về chim đỗ quyên kêu, liền khóc tới mớ mồ. Ôi chao, em đừng cười, anh khi đó vỗ ngực đối với ông nội cam đoan, về sau nhất định sẽ dùng tiếng đỗ quyên kêu để làm nghị lực, yêu thương vợ mình.”

Nghiêm Mộ Thanh nhân thần dừng lại trên một thân cây, không biết suy nghĩ cái gì.

“Không chết không ngừng.” Người nam nhân kia, hần nói như vậy.

Nghiêm Mộ Thanh lựa chọn nam nhân này. Hần ngây thơ, lỗ mãng, tự đại lại chuyên chế, cho nên hần không để ý tới người yêu đã mặc cỡ tới tay chân không biết nên đặt chỗ nào. Bàn tay đang nắm lấy tay đối phương hơi sử dụng lực, khiến cho nam nhân không thể không tiến lên phía trước, nghiêng người cùng bản thân bốn mắt nhìn nhau.

Mang theo ngữ khí không cho phép phản kháng, hần nói: “Nghiêm Mộ Thanh, anh yêu em, không chết không ngừng.”

....

Mẹ nó, ai có thể dự đoán được tiểu tử này còn có chiều này a.

Nghiêm Mộ Thanh trực tiếp bị chấn kinh hóa thành đá.

Mà người thổ lộ tựa như chẳng có ý thức gì về những lời mình vừa nói ra, Lý Chí lại dùng vẻ mặt kinh hỉ

dời đi mục tiêu: “Ồi chào, tức phụ nhi, em xem, bên kia là đóa hoa màu trắng, cành cây khô quăn bên trên hoa lại tựa như một con rắn. Ông nội của anh đã đặt cho loại hoa này một cái tên, gọi là hoa Bạch Xà.”

“Tê... hoa Bạch Xà, cứ nhiên có thứ...”

“Đại Xuân! Mộ Thanh! Trở về ăn cơm!”

Lão thái thái có thể cùng Lý Chí so sánh, tiếng nói lớn quanh quẩn trong sơn cốc.

Quả nhiên, là mẹ con a...

————— Ta là phân cách tuyến thời gian —————

“Này?”

“Này, Lý Chí phải không, tôi ở sân bóng rổ, cậu có thể giúp tôi đem bàn trà xanh lại đây được không?”

“Được.”

....

“Cảm ơn anh em.”

“Không có việc gì, tôi đi về trước.”

“Tôi với cậu cùng nhau trở về.”

“... Cậu không phải vừa mới chơi bóng rổ chưa tới hai giờ sao, thân nhiệt còn chưa khởi động toàn bộ đi?”

“Ồi chào, không sao, Nghiêm Mộ Thanh cậu ầm kia gần nhất lại đem nhóm em gái cậu mất rồi.”

“Phốc, tính cảm của cậu tới chơi bóng rổ là vì tán em gái a.”

“Cho dù không phải vì tán em gái, tâm lý chênh lệch lớn như vậy, tựa như sóng so với biển cũng làm cho tôi không chịu nổi a!”

“Ha ha ha ha, Nghiêm Mộ Thanh kia cùng tôi ở cùng một ban, thời điểm đi học cũng bị nhóm em gái vây

quanh tới muốn hồng.”

“A a a a, cao phú suất gì đó thực ghét nhất, nguyên rửa hần ta là cái đồ đồng tính luyến á! Hơn nữa còn là cái loại bị áp!!!”

___ **TOÀN VĂN HOÀN** ___

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-hao-chung-ta-lam-bang-huu-co-duoc-hay-khong>